

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.45/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 29.05.2012. године

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,**
- **окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић,**
- **браниоци, адв. Драган Плазинић, адв. Милић Вуловић, који замењује адв. Милоша Палигорића, по заменичком пуномоћју, адв. Радмила Бјелетић и адв. Мирослав Перковић, са Ланом Дурковић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема сметње да се данашњи главни претрес одржи?

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес одржи.

Претрес је почиње у 9 часова и 42 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче Ви сте хтели нешто пре завршне речи?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре завршне речи, желим само да због једног проблема техничко-редакцијске природе у прецизираној оптужници треба да стоји после II квалификација која је наведена после тачке 3, дакле чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. став 1 КЗЈ у саизвршилаштву у вези чл.22., а после тачке 3. која се односи на окривљеног Велимира Бертића, након измењеног чињеничног стања стоји само квалификација – чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. став 1 КЗЈ, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У осталом делу остаје све неизмењено?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци, разумели сте, нема потребе за никаквим.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Председниче, само једно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: (бранилац окр. Хрњака) Ја бих само замолила да се изврши исправка транскрипта главног претреса од 14.12.2011. године, на страни 10 код саслушања сведока Милана Јанеса, на питање председника већа овде присутне окривљене Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића, да ли познајете, на транскрипту пише „сведок Милан Јанес- Хрњака једино познајем“: међутим, на страни 11 истог транскрипта, произилази да сведок каже, „био сам једно време припадник специјалне јединице, са Бертићем сам пријатељ од малих ногу, Вукшића сам знао и пре рата, а и Стригића познам“. Значи очигледно је да је ово једна техничка грешка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преслушаћемо транскрипт па ћемо изменити, донећемо решење.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: На овој другој страни каже да ову тројицу познаје, а овде каже, једино Хрњака тако да је мало нелогично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам да чујемо транскрипт једино, можда је он тако и рекао, то ћемо видети. Добро, тај проблем ћемо решити. Ако нема, изволите?

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ЗАВРШНА РЕЧ СТРАНАКА

Тужилац у завршној речи изјави:

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

Поштовани суде, уважене колеге браниоци,

Сматрам да је овај суд, односно ово судско веће правилно и законито спровело целокупан поступак, током којег су изведени сви неопходни и могући докази у вези са предметом оптужбе, при чему су максимално испоштована права оптужених на фер и правично суђење.

Оцењујући све изведене доказе, сматрам да се основано може закључити да су на несумњив начин до степена извесности утврђене све битне чињенице и околности наведене у прецизираној оптужници, које и објективно и субјективно представљају обележје кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ.

Одмах, и пре свега указаћу на утврђене чињенице, првенствено објективног карактера које представљају објективни услов инкриминације и које су, сматрам, за све учеснике у овом поступку, па и за странке, неспорне.

Прва неспорна чињеница објективног карактера је чињеница постојања оружаног и то унутрашњег, немеђународног сукоба, који су у времену од 1991. до 1995. године на простору Републике Хрватске, тада још увек у саставу СФРЈ, па према томе и на територији општине Бели Манастир, одвијао између војних и полицијских оружаних формација САО Источна Славонија, Барања и Западни Срем, састављених претежно од припадника српске националности, те до половине јануара 1992. године и оружаних снага тадашње ЈНА са једне стране, и друге, организованих оружаних формација Републике Хрватске – Збора народне гарде и МУП-а. Осим што наведена чињеница, као неспорна, произилази из исказа готово свих учесника овог поступка, почев од окривљених, па преко бројних сведока, она је до те мере општепозната да није било потребе да се утврђује извођењем било којих других доказа, јер би то водило непотребном одуговлачењу поступка.

Иначе, општина Бели Манастир је у наведено време захватала цело подручје Барање. Према попису становништва из 1991. године, цело подручје је имало око 54.000 становника, а по националној структури највише је било Хрвата, затим Срба, Мађара, Југословена и осталих. Након заузимања места Козарац, крајем августа месеца 1991. године, Српска аутономна област Славонија, Барања и Западни Срем је на подручју Барање имала компактну територију коју је у потпуности контролисала. Коначна потврда потпуне контроле САО Славоније, Барање и Западног Срема на територији Барање је заседање Велике народне скупштине у Белом Манастиру од 25.09.1991. године. Предмет овог поступка је само један догађај који се десио у време спровођења конкретне акције за обезбеђење ефективне контроле територије, односно елиминисање евентуално присутних снага ЗНГ-а и МУП-а на територији села Козарац, а сви други догађаји односе се на време када је територија Белог Манастира била увелико под пуном контролом власти САО Славоније, Барање и Западног Срема, укључујући и СУП Бели Манастир. Но, без обзира на наведену чињеницу, реч је о догађајима који произилазе из контекста

оружаног сукоба, при чему није од одлучне важности да ли је у време инкриминисаних догађања било непосредног оружаног сукоба између зараћених страна.

Друга неспорно утврђена чињеница објективног карактера је припадност свих окривљених полицијским снагама као организованог оружаног групаацији из састава оружаних снага САО Славоније, Барање и Западног Срема. Наиме, из исказа окривљених и бројних сведока утврђује се да је у наведено време СУП Бели Манастир функционисао по класичној организационој структури, са више одељења, одсека и других организационих јединица, углавном састављених од људи који су и пре ових сукоба радили као припадници милиције, било у Белом Манастиру или у другим организационим јединицама у другим местима. Сви они тврде да су свој посао обављали стручно и професионално, колико је то објективно било могуће у тадашњим условима. У оквиру наведеног СУП-а формирана је једна посебна организациона структура за коју није утврђен тачан назив, будући да је по исказима неких сведока та јединица носила назив „Јединица за посебне намене“ или „Специјална јединица“, што свакако није од одлучне важности. Међутим, несумњиво је утврђено да је ова организациона структура била претежно састављена од резервног састава милиције, мештана Белог Манастира и околних места. Формално је била у саставу СУП-а Бели Манастир. Међутим, из исказа бројних сведока утврђује се да су се припадници ове организационе структуре фактички понашали доста независно и самовољно, и као група, а поготово као појединци, тако да су се њих плашили не само мештани – цивилна лица, него и сами припадници редовног састава милиције. Њихово понашање и поступци претежно су били мотивисани личним, појединачним интересима и шовинистичком мржњом према припадницима несрпске националности, највећим делом према припадницима хрватске националности. Изузев окр.Бранка Хрњака, преостала тројица окривљених су били припадници ове организационе структуре, односно јединице.

И трећа чињеница објективног карактера која је на несумњив начин утврђена је статус свих оштећених – жртава. Сви оштећени су били цивилна лица која нису припадала ни једној оружаног формацији, нити су учествовала у непријатељствима, и која су као таква заштићена наведеним Конвенцијама из међународног хуманитарног права, конкретно правилима садржаним у члану 3. став 1. тачка 1 под а) и ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, у вези члана 13. став 1. у вези члана 4. став 1. и 2. тачке а), е) и х) Допунског протокола уз наведену Конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II). Сва наведена цивилна лица су несумњиво били у формалној и у стварној власти организованих оружаних формација САО

Источна Славонија, Барања и Западни Срем. Наведеним правилима из цитиране Женевске конвенције, између осталог, у битном се наводи да су забрањени у свако доба и на сваком месту сви облици насиља против живота, здравља, особито убиства цивилног становништа и појединих цивилних лица, затим повређивање телесног интегритета, мучење, нечовечно поступање итд. Описане радње имају бланкетни карактер, а инкриминисане су у нашем кривичном законодавству, у члану 142. став 1. КЗ СРЈ, који закон се као најблажи примењује у овом случају. Нису спорне ни последице настале по поједине оштећене, као нпр. у односу на Адама Барића и његову супругу Ану Барић – I – тачка 1, оптужнице, затим Јосипа Вида – I - тачка 2, као и последице по оштећене Винка, Мату, Ивана и Анту Чичка - II предметне оптужнице.

Спорне су само чињенице да ли су овде оптужени својим радњама и понашањем у наведено време и на наведеном месту проузроковали готово све неспорно утврђене последице.

I Окр. Зоран Вукшић

1. извршио и покушао извршити убиство појединих цивилних лица

Овим делом оптужбе ставља се на терет оптуженом Зорану Вукшићу да је дана 10.10.1991. године у близини насеља Судараш лишио живота Адама Барића, и покушао лишити живота његову супругу Ану Барић, обоје цивилна лица хрватске националности. По претходном договору и подели задужења, претходно су Зоран Маџарац, против кога је поступак у прекиду, и још једно НН лице, извели оштећене из њихове куће у Улици Лоле Рибара у Белом Манастиру, и потом их службеним теренским возилом СУП-а Бели Манастир одвезли до насеља Судараш, где их је већ по договору чекао окр.Зоран Вукшић. Кад су Маџарац и то непознато лице извели оштећене из возила, оптужени Вукшић им је рекао да приђу, истовремено их питајући за њихове синове, да би одмах затим из револвера из непосредне близине пуцао у потиљак Адама Барића и на лицу места га убио. Одмах затим, након што се оштећена Ана Барић онесвестила, окр.Зоран Вукшић је пришао и ножем јој задао три убодне ране у пределу врата, наневши јој тиме тешке телесне повреде опасне по живот, којима она на срећу није подлегла, након чега су се сва тројица удаљили, оставивши оштећене на лицу места у уверењу да су обоје мртви.

Наведени чињенични наводи овог дела оптужнице у основи се заснивају на сведочењу оштећене – сведока Ане Барић. Наведена

сведокиња је у вези са инкриминисаним догађајем свој исказ дала три пута и то пред Жупанијским судом у Осијеку, затим у истрази и на главном претресу. У погледу битних чињеница и околности, чак и у односу на неке детаље, сва три наведена исказа су готово подударна. Навела је да су она и њен супруг одведени од куће од два непозната лица, наводно ради идентификације, затим да су од стране тих лица одвезени изван Белог Манастира, да су потом доведени до њиве где је стајао један велики ауто, а поред њега човек у светлом оделу, којег је она препознала као поштара Зорана Вукшића. Вукшић пита њеног супруга за синове, наређује им да приђу ближе, односно где да стану и одмах затим пуца у њеног супруга Адама. Истина, иако су сва три исказа оштећене подударна и у погледу тврдње да је том приликом Вукшић пуцао и у њу, на несумњив начин је утврђено да је овај део исказа оштећене нетачан, дакле не и лажан. Наиме, из лекарске документације Медицинског центра у Сомбору где је оперисана и на основу мишљења вештака датог на основу те документације, утврђено је да су оштећеној описане повреде нанете убодима шиљком и оштрицом неког механичког оружја по типу ножа. Нетачност овог дела њеног исказа, који у битном не мења суштину ствари, највероватније произилази из трауматског шока, доживљеног конкретном приликом на лицу места, када је окр.Вукшић пуцао у главу њеном мужу. Мада није битно, напомињем да је посредно сазнање о овом догађају, које је у сагласности са исказом оштећене, имао и окр. Слободан Стригић.

Зашто поверовати у веродостојност исказа оштећене Ане Барић?

Пре свега зато што је њено сведочење јасно, недвосмислено, уверљиво и убедљиво, а у објективном смислу веродостојност њеног исказа потврђују и подаци садржани у медицинској документацији и обдукционом записнику, које је као такве у свом налазу и мишљењу верификовао лекар вештак проф др Душан Дуњић. С друге стране, одбрана окр.Вукшића је била крајње неуверљива. Тврди да он није носио пензије у рејону Белог Манастира, где је живела Ана Барић, него неко друго лице, да је познавао њене синове јер су отворили кафић код куће где су становали, да је оштећену знао из виђења и да је негде у другој половини августа месеца био на лицу места када је код њихове куће дошла војска са тенковима и вршила претрес. За време сведочења оштећене Ане Барић, питања оптуженог су се сводила, односно односила на дешавања пре критичног догађаја и на неке мање битне детаље, као нпр.која је боја аута, која је боја одела, каква му је била коса и брада. На сва та питања оштећена је одговарала без икаквог поштапања, јасно и одлучно. На питање окривљеног, цитирам, „Изјавили сте да сам ја пуцао и да сте ме гледали у очи док сам пуцао“, одговорила је „Гледала сам, да, у Вас сам гледала, јер нисам веровала да ћете нас убијати, нисам могла то веровати, да човек

може бити такав хладнокрван.“ Окривљени је остао без коментара на овакав исказ оштећене.

Код оваквог стања ствари, са великим степеном извесности може се тврдити да су на несумњив начин утврђене све релевантне чињенице и околности инкриминисаног догађаја. Обзиром да је оптужени деловао као урачунљиво лице и са намером, тј.директним умишљајем да лиши живота обоје оштећених, при постојању свих осталих објективних услова инкриминације, у контексту оружаног сукоба, остварена су сва и објективна и субјективна обележја, **једног од више могућих облика извршења предметног кривичног дела из члана 142. став 1. КЗЈ.**

2. извршио напад на цивилно становништво и поједина цивилна лица

Овим делом оптужбе ставља се на терет окр.Вукшићу да је, као припадник полицијских оружаних снага СУП-а Бели Манастир, које су заједно са снагама ТО Бели Манастир извршиле напад на насеље Козарац и цивилно становништво у њему, пуцајући из пиштоља погодио у ногу цивилно лице Јосипа Вида, кога је иначе затекао у дворишту његове куће, што је имало за последицу тешку телесну повреду оштећеног у виду прострелних рана у пределу обе потколенице.

Наведене чињенице утврђују су пре свега на основу исказа оштећеног Јосипа Вида. Овај сведок је свој исказ дао пред судовима у Хрватској и у току истраге и на главном претресу, затим у истрази овог суда по замолници и на главном претресу пред овим судом. Сва сведочења оштећеног Јосипа Вида су сагласна у погледу свих битних чињеница које се тичу критичног догађаја, а у објективном смислу наведене чињенице потврђују се подацима садржаним у медицинској документацији о повредама које је критичном приликом задобио оштећени. И овај оштећени је познавао окривљеног Вукшића пре инкриминисаног догађаја, те га је критичном приликом јасно и недвосмислено препознао. Посредна сазнања о овом догађају има и сведок Јосип Шипош, који је у свом исказу навео да му је оштећени неком приликом причао да га је тада ранио Зоран Вукшић.

Исказ наведеног сведока је јасан, недвосмислен и убедљив, веродостојност његовог исказа потврђују и наведени објективни подаци из медицинске документације. Овај сведок није имао никаквог разлога да неосновано терети баш окр.Зорана Вукшића, кога је иначе јединог препознао, као лице које је од раније познавао, док остале оптужене није познавао.

Износећи своју одбрану окр.Вукшић је навео да је оштећеног можда знао из виђења, али да не може да га се сети, да није био у делу Козарца где је рањен Јосип Вид, и да сведок једноставно лаже и да неосновано „трпа на њега, јер и он и многи други знају да је он био у њиховом селу, а раније су га познавали као поштара, те да због тога не могу да препознају било која друга лица која су била у нападу на Козарац“.

Сматрам овакву одбрану оптуженог потпуно неоснованом, усмерену на избегавање кривице за предузете радње и настале последице. Пуцајући из ватреног оружја више – мање неконтролисано само према ненаоружаним цивилима у току напада на насеље и цивилно становништво у њему, које радње је предузео и свесно и вољно, окривљени пристаје и на све могуће или врло вероватне последице по та лица у виду тешког телесног повређивања. А наведене радње и последице представљају такође само један од више могућих облика извршења предметног кривичног дела, које је оптужени извршио и свесно и вољно.

3. наносио повреде телесног интегритета и нечовечно поступао

У овој тачки оптужнице ставља се на терет окр.Вукшићу да је у наведено време приликом хапшења у просторијама СУП-а Бели Манастир, повређивао телесни интегритет већег броја цивилних лица, тако што их је ударао ногама, рукама, пендреком и другим предметима, с тим да је истом приликом према једном броју оштећених цивилних лица и нечовечно поступао, тако што им је приликом наношења повреда телесног интегритета претио смрћу, стављао им пиштољ у уста и терао да певају тзв.“четничке песме“.

Наведене чињенице и околности утврђују се на основу исказа оштећених цивилних лица. Тако је оштећени **Драган Скелеција**, који је иначе у међувремену умро, приликом саслушања пред надлежним правосудним органима Хрватске, између осталог навео да су га приликом затварања у просторијама СУП-а тукли већи број лица, између осталих и окр.Вукшић. Оштећени **Хуго Мариновић**, који је такође у међувремену умро, у изјави коју је дао пред Жупанијским судом у Осијеку је навео да га је у просторијама СУП-а окр.Вукшић ударао пендреком, и да је због повреда које је том приликом претрпео сву ноћ остао да лежи. Ову тврдњу оштећеног Мариновића потврдио је и такође оштећени **Стјепан Ткалец** у изјави коју је дао на овом главном претресу, а осим тога истакао је да је окр.Вукшић и њега претукао, тако што га је тукао „гуменом палицом, ногама и рукама тако да сам по тијелу имао низ повреда“. Из исказа сведока сведока **Јосипа Горупа** утврђује се да је наведеном приликом

окривљени претукао оштећеног **Емила Иванића**, цитирам, „да је Зоран Вукшић ушао у хелију као бесан пас и унаказио Емила Иванића“. Наведене чињенице и околности потврђују и искази сведока **Паве Франића** на главном претресу и сведока **Мате Филиповића**, у изјави коју је дао по замолници. На сличан начин је претукао и оштећеног **Споменка Далића**. Из изјаве овог сведока утврђује се, цитирам: „Зоран Вукшић звани „Жућа“ ме је пуним дланом десне руке ударио по десном уву и то тако снажно да сам прокрварио. Ја сам се од тога занијео и пао, а онда ме је кољеном ногом развалио онако преко зуби да сам осетио и чуо крцкање“. Да је на сличан начин наносио повреде телесног интегритета већем броју цивилних лица тако што их је тукао голим рукама и ногама и кундацима, или неким другим предметима, произилази из исказа сведока оштећених **Ивана Белаја, Стипе Абришина, Антала Тавеса и Јована Наранце**. У неким приликама привођени су и физички малтретирани заједно и отац и син, па тако из исказа сведока Јована Наранце, Паве Франића, Фрање Јоха, Давора Таслицића и Жељана Јонека утврђује се да је оштећене **Паву и Владимира Земљака**, оца и сина у затвору између осталих претукао и окр.Вукшић. Иначе, обојица оштећених су по одвођењу из затвора нестали, односно касније су пронађени мртви. Сведок оштећени Славко Залај, такође приведен у затворске просторије СУП-а је између осталог навео да је том истом приликом приведен и његов син **Гордан Залај**, кога је претукао окр.Вукшић. Из исказа оштећеног **Марка Томића** утврђује се да га је у затвору тукао окр.Вукшић, кога је иначе у то време знао по надимку „Поштар“, наводећи да су и он и други затвореници морали да леже на леђима док би их окривљени тукао, и да су по његовом наређењу морали да певају песме које им је он наређивао. Да се у истој ситуацији затекао и оштећени **Јосип Ћосић**, кога је окривљени такође претукао, произилази из исказа претходно наведеног сведока Марка Томића. Сведок оштећени Марко Марић наводи да га је после хапшења Вукшић више пута тукао неком батином која је била лабава и није била пендрек, те да му је гурао пиштољ сребрни „магнум“ у уста. Из изјаве сведока Паве Франића произилази да је и њега више пута тукао окр.Вукшић, наводећи да га је претходно натерао да клекне, затим би га ударао палицом, те како је за појасом имао нож, рекао му је „сад ћу те ја оперирати“. Сведок оштећени Драгутин Боровечки, иначе сада покојни навео је у својој изјави да га је у једној кући, где је одведен након хапшења, претукла група специјалаца у којој је био и окр.Вукшић, избивши му притом 10 зуба и сломивши два ребра.

Искази свих наведених сведока оштећених, од којих су неки више пута давали своје изјаве, било пред надлежним правосудним органима у Хрватској, или по нашим замолницама и на главном претресу су у погледу одлучних чињеница јасни, недвосмислени, узајамно сагласни. Они нису

имали никаквог личног разлога да својим исказима неосновано терете управо окр.Вукшића, па није било ни једног разлога да се не поверује у истинитост њиховог казивања.

Окривљени Вукшић, износећи своју одбрану у односу на овај део оптужнице, у целости негира да је на описани начин предузимао наведене радње, тврдећи онако уопштено да сви сведоци оштећени лажу, и да терете само њега, а не и неког другог од учесника инкриминисаних догађања.

Сматрам овакву одбрану окривљеног у потпуности неоснованом и очигледно усмереном на избегавање кривице. У свим тим приликама он је као урачунљиво лице поступао и свесно и вољно, како у погледу предузетих радњи, тако и у односу на наступеле последице, дакле са директним умишљајем, како при доношењу повреда телесних интегритета свих оштећених, тако и у погледу нечовечног поступања према њима, свестан да тиме што је оштећенима претио убиством, стављао им пиштољ у уста или терао да певају некакве песме, овима наноси тешке и телесне и душевне патње, које последице је и хтео.

Стога описане радње окр.Вукшића и у овом делу оптужбе, такође представљају један од више могућих облика извршења предметног кривичног дела.

II

Окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић и Бранко Хрњак

1. извршили убиство појединих цивилних лица

У овом делу оптужбе ставља се на терет окр.Зорану Вукшићу, Слободану Стригићу и Бранку Хрњаку да су као саизвршиоци, заједно са окр.Зораном Маџарцем против кога је поступак у прекиду, дана 17.10.1991. године извршили убиство више цивилних лица, конкретно Винка Чичка и његових синова Мате, Ивана и Анте. А да је убиству оштећених претходио договор између окр.Вукшића и Зорана Маџарца, произилази не само из несумњиво утврђених почетних чињеница и околности везаних за долазак окривљених до породичне куће Чичак у месту Каранац, него и из каснијег следа догађања. Наиме, долазак окр.Зорана Вукшића и Зорана Маџарца заједно са двојицом за сада НН припадника СУП-а Бели Манастир до куће оштећених у преподневним часовима утврђује се пре свега на основу исказа оштећене - сведока Јадранке Чичак, а затим и из исказа сведока Петаки Ласла, па и дела исказа окр. Слободана Стригића. Оштећена сведокиња **Јадранка Чичак**, иначе супруга Ивана Чичка навела је у

својим исказима и током истраге у Хрватској, и по замолници овог суда, а и на главном претресу, да је она била присутна када су Вукшић и Маџарац заједно са још њој непознатим припадницима милиције дошли код њихове куће и наредили тада присутном Ивану, њеном супругу да сва четворица дођу касније у просторије СУП-а ради саслушања у вези наводне крађе свиња са једне фарме. Сведок Петаки Ласло потврђује овакве наводе оштећене, изјавивши на главном претресу да је испред куће Чичка видео Зорана Вукшића, Зорана Маџарца и једног човека са наочарима, који су до ове куће дошли пешке од куће Бошка Ђурковића, а да је пред кућом овога остало возило „Застава 101“. Сагласан овим исказима је и исказ окривљеног Слободана Стригића, који је навео да је критичног јутра видео Зорана Вукшића и Зорана Маџарца, како у дворишту куће Чичак разговарају са мајком (Анђом Чичак) и са снајом (Јадранком Чичак). Исказ сведока оштећене Јадранке Чичак је јасан, одређен, недвосмислен у погледу наведених чињеница, јер је несумњиво да је она Зорана Вукшића познавала још од средње школе, а Зорана Маџарца као мештанина Каранца. Узглед напомињем да је у току саслушања оштећене Јадранке Чичак и сведока Бошка Ђурковића и Љиљане Ђурковић, произашао одређени степен сумње да је један од двојице НН припадника СУП-а Бели Манастир био окривљени Бранко Хрњак. Оштећена Јадранка Чичак је у својој изјави по замолници на главном претресу навела да је касније сазнала да је један од двојице у полицијској униформи био окривљени Бранко Хрњак. Она је на главном претресу указала на Бранка Хрњака као једно од тих лица, мада овакво препознавање треба ценити уз одређену дозу опреза, јер је она од раније познавала и Вукшића и Стригића и Бертића, као мештане Белог Манастира, па је једини преостали кога одраније није познавала био Бранко Хрњак. Међутим, сведок Бошко Ђурковић је у свом исказу навео да су ујутро, на дан када су се мушки чланови породице Чичак јавили у полицији, у његовој кући били Зоран Вукшић, Зоран Маџарац и Бранко Хрњак и да је он тада наводно чуо у разговору између њих да је Хрњак рекао да га не би требало поштедети, мислећи на Анту Чичка. Сведокиња Љиљана Ђурковић, снаха наведеног сведока, на главном претресу је навела да су Вукшић, Маџарац и Хрњак долазили у њихову кућу два пута. Први пут два дана пре критичног догађаја, да им је она скувала кафу, да том приликом њен свекар није био код куће. На дан самог догађаја сва тројица су заједно и други пут дошли и том приликом су разговарали са њеним свекром, али она није чула о чему. Иначе, ова сведокиња познаје окривљеног Бранка Хрњака, јер је и она радила у СУП-у Бели Манастир. На крају, ову чињеницу, а да је Бранко Хрњак био у дворишту породичне куће Чичак, навео је у својој одбрани и окривљени Зоран Вукшић. Посебно наглашавам чињеницу, која је неспорно утврђена, да је у послеподневним часовима пре увођења чланова породице Чичак у возило „марица“ у дворишту СУП-а Бели Манастир,

поред окр.Стригића, окр.Вукшић одабрао да крене са њима баш Хрњака, који иначе није био припадник њихове посебне јединице, већ је радио у дежурној служби. Међутим, није се могао извући закључак са неопходним степеном извесности да је и оптужени Хрњак учествовао у договору са Вукшићем и Маџарцем и да је знао да ће наведени чланови породице Чичак касније бити лишени живота.

Везано за дешавања од увођења четири мушка члана породице Чичак у возило „марица“ у дворишту СУП-а Бели Манастир у раним вечерњим сатима 17.10.1991. године, одвожења до места њиховог убиства и њихово убијање, па до повратка тројице оптужених, заједно са Зораном Маџарцем, искази оптужених Слободана Стригића и Бранка Хрњака слажу се у погледу најбитнијих чињеница. У изношењу својих одбрана и у истрази на главном претресу, укључујући извршена суочавања, ова двојица окривљених сагласно наводе да су кренули из Белог Манастира како би превезли, односно пратили превоз неких хрватских „шпијуна“ у Јагодњак, односно у Јагодњак или Болман, затим идентично наводе где су седели у „марици“, а сагласно исказују да је окр.Вукшић током вожње изненада и одлучно наредио окр.Стригићу да скрене возилом са главном пута, односно да стане на месту где је касније почињено убиство (рушевине напуштеног салаша Карашево). Њихови искази слажу се и у делу да је окривљени Зоран Вукшић прво убио Мату Чичка, те да су тројица осталих убијена након што су их Зоран Вукшић и Зоран Маџарац, који их је изводио из „марице“ одвели на место убиства и на крају да су се сви заједно вратили у Бели Манастир и отишли у стан Зорана Маџарца.

Сви искази окривљеног Зорана Стригића, почев од предкривичног поступка, па у току истраге и на главном претресу су скоро идентични, са незнатним разликама, док је окр.Бранко Хрњак делом изменио своју одбрану, након упознавања са одбраном Стригића у истрази. Првобитно је навео да су он и Стригић стајали код возила, док су Вукшић и Маџарац водили једног по једног од четворице људи у „марици“ и убијали их у мраку. У измењеној одбрани наводи да су и он и Стригић на месту убиства и виде како сву четворицу убија Вукшић уз асистенцију Маџарца.

Међутим, у овом делу разлике одбрана Бранка Хрњака и Слободана Стригића су следеће: Слободан Стригић за себе тврди да је једини случајни учесник наведеног догађаја у којем према њему, поред Зорана Вукшића, као главног и његовог првог помагача Зорана Маџарца, учествује и Бранко Хрњак. Стога, он инсистира на доказивању чињенице да је Бранко Хрњак критичном приликом био у дворишту породице Чичак. Осим наведеног, он тврди да је по доласку на место убиства, Бранко Хрњак изашао испред возила са Вукшићем и Маџарцем и да су се њих

тројица нешто договарали. Даље наводи да је после тога Хрњак остао иза возила, све док тројица Мато, Иво и Винко нису убијени од стране Вукшића или Маџараца, јер је он наводно видео само како је убијен Винко Чичак, а да је видео како Мату и Иву, окривљени Вукшић и Маџарац одводе у мрак да би на крају Бранко Хрњак ишао са Вукшићем и Маџарцем, док су испред себе терали Анту Чичка.

Окривљени Бранко Хрњак признаје да је критичном приликом био на лицу места, да је био присутан убиствима чланова породице Чичак, али не добровољно. Не признаје да је критичног дана, пре подне био код породице Чичак у њиховој кући, даље наводи да су у послеподневним часовима, када је био у дежурној служби, дошли Вукшић и Маџарац, којом приликом је Вукшић рекао да иде са њима да одведу четири хрватска шпијуна у Јагодњак. На лицу места, наводи окривљени Хрњак, да у првог убијеног (Мате Чичак) није пуцано, затим да је у осталу двојицу испален само по један метак, а да је само у четвртог убијеног (Анте Чичак) пуцао и Стригић.

У складу са напред наведеним разликама у својим одбранама, окр.Бранко Хрњак и Слободан Стригић различито наводе и шта они виде везано за убијање чланова породице Чичак, према редоследу на основу навода окривљеног Стригића који их познаје, док је Хрњак наводио само редослед убистава.

Према Хрњаку, први је убијен један од браће Чичак и то тако што га је окр. Вукшић заклао док га је за то време окр.Зоран Маџарац држао за главу, а све то гледао и окр.Стригић. Према изјави Стригића, први је убијен Мато Чичак, најмлађи од три брата, али да он није видео на који начин је Мато убијен, него само његово одвођење у мрак, па пошто није чуо пуцањ од одвођења до враћања Вукшића и Маџараца, а касније је чуо неко крклање, да би на то Вукшић и Маџарац рекли да се не боји да га нису добро заклали. Према исказу окривљеног Стригића, Зоран Вукшић се касније хвалио пред његовим братом Мирком Стригићем да је заклао најмлађег. У сведочењу на главном претресу сведок Мирко Стригић је потврдио да је пред њим окр.Зоран Вукшић рекао да је добро да му рука ради, јер је њом заклао најмлађег, а да је на то Зоран Маџарац додао „добро си их заклао, кад сам их ја морао све потући“. Сведок Перо Лукановић је на главном претресу потврдио да је у кафани у Сомбору почетком новембра месеца 1991. године Мирко Стригић питао Вукшића како му је рука у коју је рањен, а да му је овај одговорио да је испробана на најмлађем од четворице, повлачећи руком по врату.

Окривљени Зоран Хрњак наводи да је други из породице Чичак убијен тако што му је Зоран Вукшић пуцао из „магнума“ у главу, што је видео и окр.Стригић. Окривљени Стригић наводи да је другоубијени био Иван Чичак, тако што је прво одведен од стране Вукшића и Маџараца на исто место у мрак, након чега је одатле чуо пуцањ.

Према изјави оптуженог Хрњака, трећег из породице Чичак убио је Зоран Вукшић тако што му је из „магнума“ пуцао у потиљак. Овог трећег, оптужени Стригић идентификује као Винка. Видео је како га Вукшић гони испред себе и говори „Стригићу, убиј усташу“.

Оптужени Хрњак тврди да је у четвртог из породице Чичак окр.Вукшић пуцао из пиштоља у леђа, а када је пао, у њега је из аутоматске пушке пуцао и окр. Стригић. Према изјави окр.Слободана Стригића, он није видео убиство Анте Чичка, јер се наводно враћао по пушку у возило. Претходно је чуо пуцањ, а када се вратио на лице места видео је Вукшића, Маџараца и Хрњака како стоје крај тог четвртог, али он није видео о коме се ради већ је само чуо неко крклање, па је тиме преплашен насумично пуцао из своје пушке и да том приликом није знао да ли је погодио у тело четвртог убијеног.

Износећи своју одбрану током поступка, окр.Зоран Вукшић наводи да он нема никакве везе са убиством породице Чичак, а сви његови наводи су у супротности са наводима окр.Стригића и Хрњака. Полазна основа његове одбране је да је убиство четири члана породице Чичак организовао и извршио Слободан Стригић, као освету за убиство комшије Илије Ђурковића, који је био посебно близак пријатељ његовог брата Мирка Стригића. У складу са том тврдњом, он наводи да породицу Чичак уопште не познаје и да их не би препознао ни на фотографијама. Свој долазак пред кућу породице Чичак ујутро 17.10.1991. године објашњава случајним учешћем у доношењу обавештења мушким члановима породице Чичак да се јаве у СУП, с тим да је у изјави пред полицијом рекао да је тај задатак обавио Слободан Стригић, а на главном претресу Зоран Маџарац. Пошто наводно не зна чланове породице Чичак, наводи да не зна да ли су они били у полицијској станици када је он дошао, већ да га је Зоран Маџарац позвао да иду у Јагодњак јер треба да превезу неке Хрвате у ТО, а он је пошао из разлога што у Јагодњаку има неке познанике, а осим тога познавао је пречице којима се стиже дупло брже него уобичајено коришћеним путем.

Што се тиче навода окривљеног Вукшића о догађању на месту убиства, у целини и у неким детаљима, његова одбрана је својеврсна копија одбране окривљених Стригића и Хрњака, али са обрнутим улогама,

јер је он случајни учесник догађаја којим управља Стригић и у томе му помаже Хрњак, а у свему се затиче и Зоран Маџарац, некада као актер, а некада само као посматрач. Како наводи окривљени Вукшић, када су дошли до места убиства, Стригић га је питао шта се ту налази, па су онда Стригић и Хрњак изашли, а њему и Маџарцу рекли да ће да преплаше Хрвате које су водили. Након тога су извели једног у мрак, прецизирајући да иду у полулук, описујући то исто као и Слободан Стригић за његово кретање приликом одвођења Мате Чичка. Даље наводи да потом он и Маџарац из мрака чују галаму и претњу Стригића због убиства Илије Ђурковића, а потом и пуцањ, након чега се Стригић и Хрњак враћају по друге, одводе их и он поново чује пуцањ, кратке рафале из аутоматске пушке. Наглашава да је аутоматску пушку са дрвеним кундаком окривљени Стригић увек носио са собом.

Неспорно је утврђено да на лицу места где су убијени сви мушки чланови породице Чичак није било очевидаца – сведока. Једини очевици инкриминисаног догађања су окривљени Вукшић, Стригић, Хрњак и за сада недоступни Маџарац. На несумњив начин, до степена извесности утврђене су најмање три чињенице, које између осталог произилазе и из признања самих оптужених.

Прва неспорна чињеница је да су на лицу места приликом лишавања живота чланова породице Чичак били присутни сви оптужени.

Друга неспорна чињеница је да су сва четворица породице Чичак на лицу места лишени живота.

И трећа, највећим делом неспорна чињеница и за саме окривљене је локализација, бројност, механизми настанка повреда код оштећених и узрок наступања њихове смрти.

Спорне су чињенице појединачног учешћа окривљених у лишавању живота оштећених, односно да ли су и који окривљени и на који начин учествовали у лишавању живота све четворице мушких чланова породице Чичак.

Све наведене одлучне чињенице инкриминисаног догађаја утврђене су на основу исказа окривљених, односно делова њихових исказа, цењених у вези са објективним подацима садржаним у медицинској документацији за оштећене, односно чињеница и података које произилазе из налаза и мишљења судског вештака др Душана Дуњића.

У свом налазу и мишљењу вештак је најпре констатовао заједничке карактеристике. Као прво, есхумације су извршене 10 година после критичног догађаја, и да старост свих лешева одговара времену када је могло да се деси наведено убиство. Сви лешеви су скелетизирани, тако да су повреде констатоване само на костима. Пошто сва четворица имају повреде од ватреног оружја, обзиром да се ради о скелетним остацима, то не искључује могућност да су они имали можда неке повреде сечивом по меком ткиву, које је иструлило и распало се, тако да у наведеном материјалном смислу форензички није могло да се докаже да су неке повреде нанете другим средствима, конкретно неким сечивом по меким ткивима.

За сада покојног Мату Чичка, вештак наводи да су према налазу обдуцента на костима главе констатовани преломи и озледе који указују да стрелне повреде или повреде ватреним оружјем. Према опису повреда не може да се утврди правац уласка из изласка пројектила кроз главу, али може да се прихвати да те фрактурне линије заиста настају приликом проласка брзог пројектила, значи пушчаног или сличног. Вештак прихвата закључак обдуцента да је смрт оштећених наступила као последица повреда главе ватреним оружјем, наглашавајући да на скелетизованим остацима постоје само кости, те да форензичка наука нема ни један параметар на основу којег би се закључило да су те повреде настале заживотно. Према расположивим подацима вештак није могао да утврди раздаљину са које је та повреда главе нанете, на повреде које би могле да одговарају повредама сечивом или неким тупотврдим предметом. Међутим, истиче вештак, он не може да извуче поуздан закључак да оштећени није заклан, односно претходно повређен неким сечивом, јер у материјалном смислу за то нема података, с обзиром да меких ткива није било. Ако је претходно и било неког клања, односно повређивања сечивом по меким ткивима врата, и ако је након тога жртва била у некој коми, сигурно је да би због искрвављења умрла и од тих повреда. Није могао поуздано да утврди колико је највише пројектила испалено, обзиром да су ти пројектили могли проћи и кроз мека ткива, али на основу повреда на скелетним остацима, сигурно је да је у овог оштећеног испален најмање један пројектил.

О околностима под којима је убијен Мате Чичак изјашњавала су се сва тројица окривљених, а на начин као што смо то већ навели. Несумњиво је утврђено, на основу изјаве Слободана Стригића, да је он сву четворицу оштећених познавао од раније, дакле пре инкриминисаног догађања. Да ли су их одраније познавали окривљени Вукшић и Хрњак, није било могуће са потребним степеном извесности утврдити, али у сваком случају, од момента када су дошли у кућу оштећених да им нареде да се јаве у станицу

полиције па надаље, извесно се може закључити да су знали о којим лицима се и персонално ради. На основу дела исказа окривљених Стригића и Хрњака утврђује се да је на лицу места из кола прво изведен Мате Чичак, најмлађи од браће Чичак, и то тако што га је за руку водио окривљени Маџарац, а на самом лицу места га је држао и за косу када је пришао окривљени Вукшић и прво ножем убо оштећеног у пределу врата. Окривљени Хрњак тврди да је све то гледао и окривљени Стригић, који пак тврди да није видео убијање Мате Чичка, него само његово одвођење у мрак, па пошто није чуо пуцањ, него само неко крклање, да су му Вукшић и Маџарац рекли да се не боји односно да Мату нису добро заклали.

Зашто поверовати у веродостојност дела исказа окривљених Стригића и Хрњака?

Између осталог и због тога што њихове исказе посредно потврђују и сведоци Мирко Стригић, пред којим се Вукшић касније хвалио да му рука добро ради јер је њом заклао најмлађег, као и истоветан исказ сведока Пере Лукановића. Према томе, без обзира што нема материјалних трагова који би у објективном смислу потврдили наведене делове исказа Стригића и Хрњака, сматрам да се са потребним степеном извесности може закључити да је у критичном моменту, окр.Вукшић прво задао ножем повреде оштећеном Мати у пределу врата, а потом у њега пуцао из револвера, испаливши притом у њега најмање један пројектил. Напомињем да су обојица окривљених, и Стригић и Хрњак сагласно изјавили да они нису чули пуцањ приликом лишавања живота Мате Чичка. Овај део исказа наведених окривљених сматрам неистиним, јер је у потпуности у супротности са материјалним траговима, тј.неспорно утврђеном чињеницом из обдукционог записника и налаза и мишљења лекара вештака, да је смрт оштећеног наступила услед прострелних рана главе, те да је према томе Вукшић у оштећеног испалио у предео главе најмање један пројектил. Имајући у виду међусобно врло блиски положај свих окривљених, и Стригић и Хрњак су сасвим извесно могли и морали чути пуцањ пиштоља, односно испаливање најмање једног пројектила.

Окривљени Вукшић не признаје да је на описани начин извршио убиство оштећеног Мате Чичка, како то произилази из његове одбране коју смо претходно навели, већ да је то учинио окр.Стригић, наводно светећи се због убиства Илије Ђурковића.

Сматрам овакву одбрану Вукшића у потпуности неоснованом, будући да је у супротности са несумњиво утврђеним чињеницама које произилазе из дела исказа окривљених Стригића и Хрњака, те података о

материјалним траговима из медицинске документације, конкретније обдукционог налаза, те налаза и мишљења лекара вештака.

Према подацима из медицинске документације и налаза и мишљења лекара вештака, произилази да је смрт Ивана Чичка наступила услед прострелина и устрелина главе и десне надлактице. У лобањи оштећеног нађена је бакарна кошуљица пројектила, што је случај када пројектил уђе под одређеним углом, па се кошуљица раздвоји и остане, а други део зрна излети напоље. Имајући у виду локације наведених повреда, у оштећеног Ивана Чичка су испалена најмање два пројектила.

Према исказу окривљеног Стригића, а делимично и Хрњака, као други из наведеног возила изведен је Иван Чичак и потом на истом месту убијен. Окривљени Стригић тврди да му је окр.Вукшић из „магнума“ пуцао у главу, али да он то није видео него само да је из мрака чуо пуцањ. Међутим, окр.Хрњак тврди да је у оштећеног Ивана Чичка из „магнума“ пуцао окр.Вукшић, али да је све то видео и посматрао окр.Стригић, не изјашњавајући се децидно у погледу броја испалених хитаца у оштећеног Ивана Чичка. Из наведених исказа окривљених Стригића и Хрњака извесно се може закључити да су од тог момента, тј.након убиства Мате Чичка, окривљени и Стригић и Хрњак, иако прећутно, свесно и вољно прихватили заједничко деловање, саглашавајући се са претходним и очигледно јасно показаним намераваним будућим понашањем и поступцима окривљених Вукшића и Маџарца у односу на још живе оштећене, тако што надаље и они сами учествују и битно доприносе убиству преостале тројице оштећених, тако што су редом изводили на место где су вршене ликвидације, Ивана Чичка, на начин како је то већ описано, а потом оца Винка и на крају најмлађен сина Анту Чичка.

Наиме, из налаза и мишљења лекара вештака произилази да је у обдукционом записнику констатовано да су уз скелетни остатак покојног Винка пронађена три пројектила калибра 7,62 мм за аутоматску пушку. Према подацима из обдукционог записника и налаза и мишљења лекара вештака произилази да је оштећени Винко Чичак погођен на више места у пределу и горњег и доњег дела тела, конкретно у грудни кош, у обе кључне кости, карлични део, леву и десну стидну кост, затим леву надлактицу. Из наведених материјалних чињеница поуздано се може закључити да су у оштећеног пуцали и окр.Вукшић из свог револвера, али потом и окр.Стригић, јер је он, према сагласном исказу свих, том приликом имао аутоматску пушку. Смрт оштећеног је наступила услед вишеструких прострелних рана грудног коша, карлице и надлактице.

И на крају, на основу сагласних изјава окривљених Стригића и Хрњака, утврђује се да је као последњи убијен Анте Чичак, и то тако што му је окривљени Вукшић из свог револвера испалио један пројектил у главу, а након тога из своје аутоматске пушке пуцао је и окривљени Стригић, при чему је сасвим извесно да је са неколико пројектила погодио оштећеног Анту Чичка, пошто се на основу података из медицинске документације, налаза и мишљења вештака, на несумњив начин утврђује да је оштећени том приликом погођен не само у главу, него са више пројектила у пределу трупа и десне надлактице, а непосредни узрок смрти су сасвим сигурно прострелине главе, заједно и са осталим претрпљеним повредама.

Према томе, на несумњив начин се може извести закључак да су окривљени на описани начин извршили у саизвршилаштву убиство наведених чланова породице Чичак. Утврђене радње и понашања су предузели као урачунљива лица, свесно и вољно, и са намером да сву четворицу мушких чланова породице Чичак лише живота. Уз постојање свих наведених и утврђених објективних услова инкриминације, јер су наведена убиства изведена у контексту оружаног сукоба, наведене радње окривљених и наступеле последице и објективно и субјективно представљају обележја једног од више могућих облика извршења кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, у саизвршилаштву, у вези члана 22. КЗ СРЈ.

Износећи своју одбрану, окривљени Зоран Вукшић, како смо то већ навели не признаје да је на описани начин извршио предметно кривично дело. Јесте био присутан на лицу места када су наведена лица лишена живота, али је сва та убиства и организовао и извршио окривљени Слободан Стригић.

Смавам овакву његову одбрану неоснованом и усмереном на избегавање кривице за извршено кривично дело. Његова одбрана је у апсолутној супротности са делом одбрана окривљених Слободана Стригића и Бранка Хрњака, као и подацима и чињеницама које су утврђене на основу медицинске документације, између осталог обдукционих записника и налаза и мишљења лекара вештака. Приликом суочавања са окривљенима Слободаном Стригићем и Бранком Хрњаком, окривљени Вукшић је био крајње неуверљив, свдећи свој исказ на необразложене и неутемељене тврдње у било ком другом доказу, па се као таква не може прихватити као истинита.

Као што смо већ истакли, одбране окривљених Слободана Стригића и Бранка Хрњака у једном делу су међусобно сагласне. Може се

прихватити да су они у почетку доведени у заблуду од стране окривљеног Вукшића да треба да превезу на командно место у Јагодњак неколико хрватских „шпијуна“, затим да нису видели оштећене приликом увођења у „марицу“ и да нису у том тренутку знали њихов идентитет, да је окривљени Слободан Стригић управљајући наведеним службеним возилом на захтев окривљеног Вукшића скренуо са главног на споредни пут. Међутим, након што је на описани начин окривљени Зоран Вукшић убио првог од оштећених – Мату Чичка, њима је сасвим сигурно постало јасно намеравано понашање окривљених Вукшића и Маџараца у односу и на преосталу тројицу оштећених. Од тог тренутка, обојица тврде да су били уплашени, те да својим поступцима нису учествовали у убиствима остале тројице оштећених и да због тога не осећају кривицу. У овом делу њихове одбране се разликују, утолико што окр.Слободан Стригић не признаје да је учествовао у извођењу и довођењу преостале тројице на место где су они убијени, док то категорички тврди окр.Бранко Хрњак у својој допунској одбрани коју је дао на свој лични захтев али и на главном претресу. Међутим, сматрам овакву одбрану обојице оптужених неоснованом и очигледно усмереном на избегавање кривице. Иако тврде да су окривљени Зоран Вукшић и Зоран Маџарац критичном приликом имали код себе само пиштоље, а они и пиштоље и пушке, потпуно је неоснована и неприхватљива њихова одбрана да они ту ништа нису могли да учине од страха, у првом реду од окр.Зорана Вукшића. Неоснована је и одбрана окр.Слободана Стригића у делу у коме наводи да је из страха неконтролисано пуцао из своје аутоматске пушке у правцу одакле је наводно чуо неко крклање, када је као четврти и последњи изведен Анте Чичак и да не зна да ли га је том приликом погодио. Неоснованост овог дела одбране окривљеног произилази из исказа окривљеног Бранка Хрњака, који је навео да су њих четворица заједно изводили и доводили на лице места преосталу тројицу оштећених, те да је Слободан Стригић пуцао из аутоматске пушке са удаљености од метар - два у Анту Чичка, а након што је пре тога у њега из свог колта пуцао окривљени Зоран Вукшић, и то у моменту када је оштећени пао лицем према тлу. Међутим, материјални докази констатовани у обдукционом записнику, те налазу и мишљењу лекара вештака дају основа за поуздан закључак да је критичном приликом окривљени Стригић пуцајући из пушке погодио не само Анту Чичка, него најмање још и Винка Чичка, будући да је несумњиво утврђено да су уз скелетни остатак овог оштећеног пронађена три пројектила калибра 7,62 мм за аутоматску пушку, те да се стога може закључити да је окривљени Стригић пуцао критичном приликом према свој четворици оштећених. При томе није од одлучне чињенице да ли је при том погодио сву четворицу или само некога од њих. Овакво његово понашање указује на поуздан закључак да је он тиме испољио своју и свест и вољу да и он учествује у убиству свих оштећених, а не само да се саглашава са радњама и

понашањем окривљеног Вукшића и Маџарца. Исти закључак се може извести и из понашања окривљеног Хрњака, који је и сам признао да је и он учествовао, након убиства Мате Чичка, у извођењу из возила и довођења на место где су извршена убиства и преостале тројице из породице Чичак. Све ово на лицу места дешавало се у предвечерњим часовима, када је видљивост била релативно добра, па је према томе и окривљени Стригић могао видети у кога пуца и да ли га је погодио, а на шта посебно указује исказ окривљеног Хрњака, који је рекао да је Стригић приликом боравка у стану Маџарца по повратку са места злочина, између осталог рекао „јебе ми се за ову тројицу, само ми жао Анте што сам на њега пуцао, он је са мном одрастао, ишао у школу“. Према томе, на несумњив начин је утврђено да су и окривљени Слободан Стригић и Бранко Хрњак, иако прећутно и ситуационо ипак и свесно и вољно прихватили конкретно заједничко деловање, саглашавајући се са претходним и очигледно јасно показаним намераваним понашањем и поступцима окривљених Вукшића и Маџарца у односу на преостале, још увек живе оштећене из породице Чичак, пошто надаље и сами учествују и одлучујуће доприносе њиховом убиству.

Дакле, окривљени су као урачунљиви, свесно и вољно предузели наведене радње у намери да тачно одређена цивилна лица лише живота. При утврђеним објективним условима инкриминације, који се могу свести на контекст оружаног сукоба, они су и објективно и субјективно остварили сва битна обележја једног од више могућих облика извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗЈ, у саизвршилаштву у вези члана 22. КЗЈ, које им се овом оптужбом и ставља на терет.

Ш

Окривљени Велимир Бертић

Овим делом оптужбе ставља се на терет окривљеном Велимиру Бертићу да је приликом хапшења и у просторијама СУП-а Бели Манастир повређивао телесни интегритет бесправно приведених и затворених цивилних лица, и истовремено према једном броју од њих нечовечно поступао, а на начин како је то описано у овом делу оптужбе.

На основу сагласних, јасних, убедљивих, недвосмислених исказа свих оштећених, на несумњив начин је утврђено да је окривљени Велимир Бертић у наведено време неколици оштећених наносио повреде телесног интегритета, тако што их је у наведеним приликама тукао ногама, палицама, рукама, жицама, шакама (оштећени Драган Скелеција, Фрањо Јох, Марко Марић), док је другим оштећенима истовремено наносио не

само повреде телесног интегритета него према њима и нечовечно поступао тако што им је стављао пиштољ у уста (оштећени Иван Белај) или на главу (оштећени Зоран Кнежевић) истовремено претећи да ће их убити, друге терао да певају тзв.“четничке песме“ (оштећени Стипе Абришин), да се међусобно шамарају (оштећени Марко Томић и Јосип Ћосић), затим да је за неким од оштећених (Миша Балатинац) организовао тзв.“лов на зеца“. Као урачунљив, окривљени Бертић је у свим тим приликама поступао са директним умишљајем, свесно и вољно предузимајући описане радње, у намери да оштећенима нанесе повреде телесног интегритета, те да у односу на један број оштећених код њих изазове осећај тешке и физичке и душевне патње, које последице су, обзиром на утврђене радње сасвим извесно наступиле код свих оштећених. Наношење повреда телесног интегритета и нечовечно поступање, представљају само један од више могућих облика извршења кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, које се овом оптужбом окривљеном и ставља на терет.

Изnoseћи своју одбрану током овог поступка, окривљени Велимир Бертић је у целини негирао да је на описани начин поступао у односу на све оштећене.

Сматрам овакву његову одбрану неоснованом и очигледно неистинитом и усмереном на избегавање кривице. Сви оштећени су јасно и недвосмислено определили његово поступање у критичним приликама, од раније су га познавали као свог суграђанина, и без икакве дилеме су тачно описали и определили његово понашање. Никада пре тога нису били ни у каквом сукобу ни са њим ни са његовом породицом, те није било ни једног разлога који би доводио у питање истинитост и веродостојност оваквих исказа оштећених.

Стога се са сигурношћу може тврдити да је окривљени Велимир Бертић, као припадник СУП-а Бели Манастир, тј.једне од оружаних формација у наведеном оружаном сукобу, а у контексту тог оружаног сукоба, извршио предметно кривично дело које му се овом оптужбом и ставља на терет.

И на крају, у смислу члана 413. став 1. ЗКП, навешћу у односу на сваког оптуженог појединачно и олакшавајуће и отежавајуће околности, које би требало узети у обзир приликом одлуке о кривичној санкцији, те ћу предложити врсту и меру кривичне санкције у односу на сваког оптуженог појединачно.

Али пре изјашњења о наведеним олакшавајућим и отежавајућим околностима у односу на сву четворицу окривљених, желим да истакнем неколико несумњиво утврђених чињеница и околности везаних за наведени период општепознатог карактера.

Дакле, као што сам већ истакао, од почетка септембра 1991. године, Српска аутономна област Славонија, Барања и Западни Срем је на подручју Барање имала компактну територију коју је у потпуности контролисала. Изузев конкретног оружаног сукоба крајем августа месеца 1991. године, приликом заузимања места Козарац, сва остала инкриминисана догађања су се догодила у време када није било директних оружаных сукоба и када је СУП Бели Манастир ефективно контролисао ову територију, заједно са осталим оружаним формацијама. Међутим, очигледно је да све наведене оружане формације нису на одговарајући и потребан начин контролисане, и ту пре свега мислим на део организационе структуре СУП-а Бели Манастир који се односи на тзв. "Специјалну јединицу" или „Јединицу за специјалне намене“. Очигледно је да ова организациона структура није била под потребном контролом и руковођењем одговорних лица у СУП-у Бели Манастир, будући да је била попуњена углавном резервистима са територије Општине Бели Манастир, а не са професионалним припадницима СУП-а, односно милиције. Из наведених разлога се могло догодити, а нажалост и догодило се, да готово цела та структура, а поготово појединци из ње, користе такве околности за постизање својих личних циљева, мотивисаних или шовинистичком мржњом према припадницима несрпских националности на том подручју, или мотивима некакве личне имовинске или друге користи. Као што је то утврђено у овом поступку, то се односи у првом реду на припаднике ове јединице, па и овде окривљене, а нарочито на окривљеног Зорана Вукшића.

Окривљени Зоран Вукшић, сада 53 године, у наведено време је имао 32 године. Дакле, у наведено време окривљени је био у зрелом психофизичком добу, потпуно урачунљив.

Олакшавајуће околности: породичан, односно разведен, отац троје деце. Ради се о уобичајеним околностима мањег значаја, тако да ни једна од њих, ни појединачно, ни скупно не могу представљати особито олакшавајуће околности.

Отежавајуће околности: бројност извршених разних облика предметног кривичног дела – повреда телесног интегритета, нечовечног поступања, убистава, бројност оштећених, односно наступелих последица, континуирано и систематско понашање у дужем временском периоду,

било да је описана дела вршио самостално или заједно са другима, посебно и нарочито испољена суровост, безобзирност и свирепост приликом извршења предметних кривичних дела, нарочито убистава, све то мотивисано шовинистичком мржњом према појединим припадницима несрпске, односно хрватске и друге националности, јер како је на несумњив начин утврђено, нико од оштећених и других жртава нису му давали никакав ни повод ни разлог да на описани начин према њима поступа. Наведене констатације нарочито се односе на учешће у убиству свих мушких чланова породице Чичак, оца и три сина, па се колоквијално, мада ружно речено, може назвати као „породично убиство“. Слично, али у нешто мањем обиму, ово се односи и на убиство Адама Барића и покушај убиства супруге Ане Барић, за коју је он мислио да је убио, али је срећом и стицајем срећних околности, независно од његове воље и жеље, оштећена ипак преживела, затим ранија осуђиваност, такође за кривично дело са елементима насиља (убиство).

Све наведене околности извршеном делу окривљеног дају наглашено знатну тежину у објективном смислу, али истовремено указују и на највиши степен кривице окривљеног за све настале последице извршења предметног кривичног дела. Из наведених разлога предлажем да га суд за извршење овог кривичног дела осуди на по закону, највишу могућу казну затвора у трајању од 20 година.

Окривљени Слободан Стригић, сада 47 година, у време извршења дела које му се ставља на терет имао 26 година, дакле у време инкриминисаних догађања био урачунљив, физички и психички зрела особа.

Олакшавајуће околности: породичан, отац једног малолетног детета, неосуђиван, делимично признање појединих релевантних чињеница и околности. Међутим, сматрам да све наведене олакшавајуће околности ни појединачно, ни скупно немају карактер особито олакшавајућих околности, већ само уобичајених, које у релативно малој мери могу утицати на висину евентуално изречене казне.

Отежавајуће околности: односе се на начин извршења кривичног дела и тежину последица, тј.прихватање да на описани начин учествује у извршењу предметног кривичног дела, односно у убиству наведених чланова породице Чичак, чији је иначе био суграђанин и које је познавао од раније, а поготово како каже једног од њих Анту Чичка, при чему је и он испољио нарочиту упорност, свирепост и безобзирност - рафално пуцање по претходно већ од стране Вукшића погођеним оштећенима, указују не само на прихватање и сагласност онога што је већ претходно

учинио окривљени Вукшић, него и на безобзирност и свирепост његовог понашања у односу на већ погођене и апсолутно беспомоћне оштећене. Све те околности извршеном делу оптуженог дају наглашено знатну тежину у објективном смислу, али истовремено указују и на знатан степен кривице оптуженог за настале последице. Из наведених разлога предлагем да га суд за извршење предметног кривичног дела осуди на казну затвора у трајању од 14 до 15 година.

Окривљени Бранко Хрњак, сада 53 године, у инкримисано време имао 32 године, урачунљив, у време извршења дела био потпуно психофизички здрав.

Олакшавајуће околности: породичан, отац једног детета, неосуђиван, затим делимично признање појединих релевантних чињеница и околности, које је допринело правилном утврђењу чињеничног стања. Сматрам да се ради о уобичајеним околностима које ни појединачно ни скупно не представљају особито олакшавајуће околности.

Отежавајуће околности: свирепост, безосећајност, безобзирност при извршењу предметног кривичног дела, што све указује на наглашену знатну тежину у објективном смислу и знатан степен кривице оптуженог за настале последице. Из наведених разлога предлагем да га суд за извршење предметног кривичног дела осуди на казну затвора у трајању од 13 до 14 година.

Окривљени Велимир Бертић, сада 42 године, у инкриминисано време имао 21 годину.

Олакшавајуће околности: породичан, отац троје деце, неосуђиван, релативно млад у време извршења дела, понесен и занесен чињеницом да поседује оружје и да у том смислу испољи своју снагу, моћ и власт, мада није учествовао у физичким ликвидацијама цивилних лица. Сматрам да се ради о знатном броју олакшавајућих околности, које појединачно и скупно дају основа за закључак да се ипак ради о особито олакшавајућим околностима.

Отежавајуће околности: бројност предузетих радњи и понашања у односу на већи број оштећених, при томе испољено и садистичко понашање како приликом nanoшења телесних повреда, тако и приликом нечовечног поступања.

Имајући у виду све наведене и отежавајуће и особито олакшавајуће околности, предлагем да га суд за извршење кривичног дела осуди на казну затвора у трајању од 3 до 4 године.

И на крају сматрам да би се изреченим казнама у односу на сваког окривљеног појединачно постигла сврха кажњавања, како у смислу индивидуалне, али првенствено у смислу генералне превенције, уз истовремено постизање бар минимума задовољења правде за бројне жртве – оштећене. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Наставићемо са завршним речима, сада бранилац Зорана Вукшића, адвокат Драган Плазинић, изволите.

Адв. ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Председниче, ја бих Вас замолио да пошто је сада ово трајало колико, трајало је сат и нешто, ја после овакве брилијантне завршне речи имам много тога да кажем. Моја завршна реч ће трајати мало дуже. Хајде да направимо паузу, па ја у комаду то ако може, да једноставно у комаду то изнесем да бих имао неки континуитет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Вам треба, колико ћете држати тавршну реч?

Адв. ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Па ја не знам, после овога ми треба, ја немам никакву планирану завршну реч, ја сам сада ово чуо, згрануо сам се и заиста морам много да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, на Вама је, морамо знати колико.

Адв. ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Хоћете ову паузу да направимо да бих ја имао континуитет, иначе хајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Направићемо паузу ако хоћете.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес у 10 часова и 46 минута и наставља се у 11 часова и 10 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави у 11 часова и 17 минута.

Главни претрес се наставља завршним речима.

Завршна реч браниоца Зорана Вукшића, адвоката Драгана Плазинића:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Поштовано веће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само извињавам се што Вас прекидам.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У 1 сат бих требао да идем на сахрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видећемо, зависи коликом ће брзином бити завршена завршна реч, видећемо, имамо три дана, на крају крајева.

Адв. ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Не знам за брзину, али имам много тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.,

Адв. ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Дакле, уважено веће, уважени тужиоче, колеге, публико, окривљени, ја имам овде част да започнем ову завршну реч одбране у једном компликованом предмету, у предмету у који сам ја, стицајем околности ушао накнадно, тако да нисам од почетка могао да пратим ово суђење и активно учествујем у било ком саслушњу сведока, саслушању окривљеног у било ком том важном делу процеса. Али сам зато читајући транскрипте могао потпуно објективно да се упознам са правим чињеницама у темељу предмета и да на основу тога сада релативно објективно укажем на неке ствари које ће суд знати да процени.

Ову завршну реч бих започео једним стихом, то није уобичајено, али је стих из антиратне поезије која је била у оној Југославији између Другог светског рата и овог најновијег рата, веома, веома изражена и то је један српски песник из Хрватске, значи негде шездесетих година каже, „свака ратна прича споменик једном злу, једном један ратник, рушио ту и ту“ и то је заиста тако. Свака ратна прича јесте успомена на највеће зло, на највећу катаклизму која може да се догоди у друштву, а то је рат. Зашто ово говорим? Зато што је и прича из предмета овог или тај низ прича и збирка, овај предмет је збирка прича, заправо, знате и те приче су, ће бити кад-тад битни споменици зла која су се догађала у овом рату. На тај начин ми ћемо

подсећањем, читањем те пресуде и подсећањем себе на те догађаје, да стално вршимо једну верификацију зла и суд је ту у опасности да изврши једну службену верификацију зла на начин да погрешити у сагледавању чињеничног стања, да погрешити у процени личности овде окривљених и да погрешно процени о општим условима под којима су се догађаји тамо у Барањи дешавали. Тако да бих у том смислу имам потребу да упозорим веће да се држи, пре свега, оних чињеница које су материјалне, а да по страни остави оно што се у Хрватској зове „јавни поговор“ ово што овде жели да, ово што овде зову рекла-казала и да се усредсреди управо на материјалне чињенице дакле.

Тужилац нам је изнео своје виђење оптужнице и као што сам ја мало пре у паузи рекао, ја не препознајем ту рукопис уваженог Весе Мрдака и чини ми се да је то онај рукопис који је од почетка у овај предмет унео тужилац Марковић, кога је овај тај неки ритам времена одвео у међувремену у пензију, па не поступа овде и пошто је овај предмет за њега био као нека „лабудова песма“, он се унео по мени веома у овај предмет и ако се гледају ти записници и код истражног судије и код, и на главном претресу, занесен у тој борби да докаже своју последњу оптужницу у каријери, правио је низ, што би народ спорски рекао, „фаулова“, често би, видећете у истрази, када истражни судија Дилпарић оштро реагује, покушавао да питањима унесе у одговор окривљеног неке ствари које они нису рекли, нису хтели да кажу, а представљајући им да су то они на неком ранијем записнику рекли, овде код саслушања, на пример, Здјеларевића, ја сам видео на том записнику један читав конфликт, који дакле, колега Перковић у једном тренутку није могао да издржи, иако се то није тицало његовог брањеника и оштро је реаговао, на један правни испад тужиоца, дакле, морају страсти потпуно да се смире и да се поведе рачуна о ономе што стварно имамо пред собом као материјал у овом предмету.

Знате, ово је време постмодернизма, време теорије деконструкције и ја ћу управо тако деконструктивистички да уђем у разматарање чињеничног стања овде, јер је то са оваквом оптужницом, једино и могуће.

Тужилац нам је мало пре у овом интерпретирајући и образлагајући или образлажући, како се каже, образлажући, јел да, овај уводни део описа дела у оптужници, рекао да су у току поступка изведени сви могући докази, па нису изведени сви могући докази, ја ћу показати у току ове завршне речи колико је пропусти направљено и колико је тога могло да се уради, а није се урадило и због чега чињенично стање овде неће бити кристално јасно и створиће се један проблем, практично за веће приликом доношења одлуке.

Тужилац нам је говорио да су сви окривљени припадали полицијским снагама. То је условно речено, можда и тачно, али ми не знамо поуздано о томе, када је у питању Зоран Вукшић и те чињенице нису доследно утврђене у току поступка. Наиме, несумњиво је да је, сам је у својој одбрани описијући свој ранији живот, и то пре свега наводећи о томе да се нашао у том вихору рата, на свом терену, у својој кући, у свом граду, објаснио да је био поштар, значи, а са започињањем рата, један комшија га упућује да као здрав, млад, јак, храбар човек, значи човек који може да помогне заједници у том тренутку, мислим на пре свега, на ту српску заједницу у Барањи, дакле да приступи полицији и допринесе заједници тако. Зоран Вукшић заиста приступа полицији са другим храбрим момцима. Тај храбар момак је и Бертић, млади Бертић у то време, па такав храбар момак је и у крајњој линији и Стригић, тамо се помињу још нека лица која нису у овом поступку, наравно, Зоран Маџарац, да не набрајам те људе које су сви набрајали као чланове те специјалне, борбене јединице, ми не знамо поуздано из предмета, да ли је специјална, да ли је борбена јединица, каква је, али знамо шта су њени задаци. Њени су задаци борба и то на првој линији у одбрани Барање од тих хрватских снага на, пре свега, на обали реке Драве. Тај задатак јединица извршава сасвим оптимално и ма шта говорили о њима, они јесу ослободиоци Барање, када је у питању српски корпус. Но, Зоран Вукшић након десетак дана, бива рањен, тешко рањен у нападу на Биље, у још једној значи акцији у Барањи, тада му рука буде, и то надлактица десна потпуно смрскана, њсга пребацују у Сомбор, пребацују га на ВМА, врши се операција, гипс, лонгета, након тога се враћа кући, након тога одмах иде у бању, онда се поново враћа кући, поново иде на лечење, имате читав медицински досије у предмету. Ја мислим, ја нисам сигуран више, али мислим да је колегиница Томовић, која је пре мене бранила то приложила у спис. Дакле, од тог тренутка, питање је у предмету да ли је Зоран Вукшић члан полицијских снага, значи од тренутка његовог рањавања. Овде имамо неке догађаје који се стављају у време његове припадности, несумњиве припадности полицијским снагама, али имамо и два догађаја, два тешка убиства које га стављају у време када, како каже Здјеларевић, господин Здјеларевић који је био шеф СУП, односно не шеф СУП, него секретар СУП Бели Манастир, он каже да Вукшић више, после рањавања, није био припадник полицијских снага. Ова његова тврдња није поткрепљена у току поступка, имате сведоке који сматрају да је Вукшић све време полицајац, имате Вукшића који каже да је долазио у полицијску станицу да би се дружио са колегама, али не каже да је био полицајац и даље, ниједан писмени доказ у том правцу не постоји, сведоци га виђају свеједно обученог у некакву маскирну униформу, тако да немају јасну представу на основу тих спољних обележја, да ли јесте или није припадник полицијских снага, тих

борбених полицијских снага и то за нас остаје овде енигма до када и како, мислим да ту суд није извео доказе до краја.

Рат се одвијао између, тако пише овде, у овом делу оптужнице између наведених и других оружаних формација, значи то су полицијске снаге које су састављене од претежно припадника српске националности, оружаних снага ЈНА, с једне стране и других организованих оружаних формација Републике Хрватске са друге стране, Збор народне гарде и МУП: Заиста је постојао такав сукоб, али овде у том сукобу није обухваћена територијална одбрана. А територијална одбрана у овим догађајима има огроман, огроман удео, у оној првобитној оптужници, стављено је на терет окривљенима Бертићу и Вукшићу да су они привођали лица у затвор у Белом Манастиру. Међутим, то се показало као нетачно, зато што су ти оштећени, осим њих можда двоје, сви рекли да их је привела територијална одбрана. Дакле, територијална одбрана врши хапшење, то је тужилац видео и изменио у том делу опис. Територијална одбрана када их ухапси, а из предмета се да наслутити, нико то експлицитно не дефинише у предмету, али да се наслутити да територијална одбрана по неком задатку хапси људе по тим селима који су изражавали своју приврженост ХДЗ или били припадници „зенги“, ја могу да наведем тачно који су сведоци, али суд то зна, суд је анализирао вероватно сваки исказ и о томе је поуздано утврдио. Дакле, ови људи су привођени као некаква опасност за стабилност стања у Барањи. Али, то није био основни узрок њиховог привођења. Ми можемо да видимо из исказа господина Здјеларевића, Обрадовића и још неколико тих шефова у полицији Бели Манастир, да се они ту приводе ради размене становништва и како време тече и ови други полицајци потврђују да су стално нова хапшења, која се протежу до краја те године, да би та лица након неког боравка ту у затвору, да буде прикупљен довољан њихов број, да се исплати аутобусом у то време када нема баш бензина, отићи до Боровог Села или негде даље и онда се та лица тамо држе у Даљу, у Боровом Селу или већ не знам и тамо се размењују практично, препуштају се Хрватима, да би се примиле избеглице које долазе из Западне Славоније, углавном. И ви можете да видите да су ови полицајци који су после сведоци за оне неке догађаје тамо до краја године, управо дошли из Западне Славоније или тамо негде из Лике и значи мења се састав становништва принудно и присилно. Тужиоцу не пада на памет да тужи за то, тужиоцу је лакше да утврди ко је коме лупио шамар, него шта се стварно као једна погубна политика дешавало у Барањи. А зашто је тужиоцу то тако лакше? Па зато што не мора да долази у политичке конфликте. Знате, рат у Барањи није повео Зоран Вукшић, није повео Бертић, није повео овај човек Хрњак, није повео ни Стригић, знате много су битније фигуре у Барањи које су покренуле тај рат. Зна се да је тај рат и у Барањи и у Западном Срему и у

Источном Срему вођен од стране Државне безбедности Србије, то сви прећуткују и нико не сме да каже. Зашто се код нас не преноси суђење Станишићу, не преноси се суђење Симатовићу, зашто се преноси само суђење Шешељу? Зато што ту нема ништа што би угрозило владавину Државне безбедности овим друштвом и шире, већ годинама. Тужилац не сме да „загребе“ тамо где је чврсто чињенично стање, иде на овде ове људе који су само спољне манифестације ратне силе и несреће.

Суд је могао да крене дубље у то, имао је фини шлагворт у исказу Здјеларевића, имао је добар шлагворт у суочењу између Хрњака и Стригића, где се на, оним последњим страницама тачно види механизам под којим се врши убиство породице Чичак. Ја ћу о томе касније још да кажем, али мислим да ове ствари не смеју да остану неразоткривене и не смеју „кола“ да се слома на леђима Стригића, Бертића, Хрњака, Вукшића.

Помиње се овде шовинизам, поменуо је шовинизам, тужилац као основни мотив за та злодела која су описана овде, а које, ја тврдим, не знамо ко их је извршио. Зоран Вукшић је објаснио своје порекло, свој однос према људима, свој однос према животу, он се изјаснио потпуно искрено, утемељено на чињеницама и ниједна од тих чињеница не може да буде оповргнута. Она није оповргнута исказом ниједног сведока, те чињенице су јасне – он је дете из српске заједнице из села у близини, у непосредној близини Белог Манастира, има три брата, два брата, извињавам се, има родитеље, има жену Хрватицу, има дете са том женом, има кума, онај Бандо, дружи се са целом Барањом, он не зна за било какве националне разлике. Нема ту шовинизма, знате, шовинизам не настаје тек тако, ево сада ћу да решим да будем шовиниста, то је ствар која се од малена путем васпитања, путем примера у заједници стиче. Тврдити да је Вукшић шовиниста, то је потпуно неприхватљиво са аспекта његових стварних позиција у животу. Значи није шовинистички ту неки мотив у питању. Нама је Вукшић причао о свом животу и у том смислу да је завршио средњу школу, да се запослио као поштар, да је волео живот, провед, жене, забаве и заиста се дружио са свима, њега сви тамо по Барањи знају, видели сте, сведоци ови који су из Белог Манастира бар га знају, ови из осталих села га не познају, али он фигурира тамо као једна позната фигура. Између осталог, он је једини риђи човек у Барањи и по томе потпуно аутентичан и ко га је једном видео, он га је запамтио, јер је он и висок, и јак, стамен, добар човек и зато га сви привлаче у своје друштво. Свима импонује дружење са њим. Њега зову на забаве, зову га у лов, он је ловац, он је кинолог, одгаја псе, он даје обезбеђење по неким дискотекама и тако остварује, на све те начине додатне приходе, он има свој ауто, он има све што тамо тих деведесетих година на почетку један човек жели да има, и код њега нема никаквог задовољства.

Овде се у овај, опису дела помиње и некакав материјални мотив за вршење ових кривичних дела. Код Вукшића ви не можете да пронађете ни материјални мотив, јер да је у питању материјални мотив, Зоран Вукшић би нешто стекао, па ако тужилац тврди да је убио Ану Барић и њеног мужа, па ваљда би он ушао у тај кафић „Српски мач“ који су назвали други, који су тамо ушли, ваљда би он неку корист стекао од тих својих радњи. Ви сте видели да се у предмету Зоран Вукшић већ крајем године губи на том простору, њега ови полицајци који су дошли, сведоци, низ сведока, ја могу поименично да набројим, али нема потребе, дакле, који су дошли тамо у новембру, крајем новембра, у децембру, они уопште и не знају ко је Зоран Вукшић. Њега једноставно тамо више нема, онај га један каже, „сећам га се кроз маглу“, каже, „чуо сам за име Зоран Вукшић, али не знам ко је то“ и дошао је овде човек и није могао да га препозна, пошто не зна ко је Зоран Вукшић. Зашто се Зоран Вукшић губи негде из, то суд није утврдио, то га никада није нико ни питао, где је он отишао, шта је он радио, зашто је отишао, углавном њега тамо у једном тренутку престаје да буде и онда налазимо после двадесет година Зорана Вукшића у бачком Петровом Селу, тамо буде ухапшен и доведен овде у притвор, борави у притвору једну годину, другу годину, па богами зађе и у трећу годину, а онда нешто се деси чудно и буде пуштен из притвора. Тада је почео да важи нов Закон, нов Закон оставља на један виртуелни начин одбрани могућност да примењује разна средства у доказивању чињеница у своју корист. Али, он је неправедан утолико, што не обезбеђује материјална средства за то, него све препушта самим окривљенима да се они батргају и боре. Зоран Вукшић када је пуштен из затвора, он је изашао одавде у фебруару месецу када је пао онај најстрашнији снег. При том није имао ни гардеробу за зиму, он се моментално смрзнуо када је изашао. Онда се докопао без динара свог села, ушао у своју кућу која није грејана две године, и завапио по комшилуку да му дају нешто да поједе и да му дају нешто да обуче. Овде се држава на неки начин игра са људима, уопште не мисли о томе шта им ради. Зоран Вукшић је следећих месец дана био просјак тамо, захваљујући неколико пријатеља, који живе ту у близини, а то нису људи са којим он живи од малена, он је живео у Барањи, тамо би имао свој хабитус неки, овде није имао никога, значи месец дана је пропустио, онда је тражио посао, онда је нашао посао, људи су му нашли посао, да чува некакав рибњак. Он сада то ради, остварује неки бедни приход, с тим приходом се не прибављају докази за себе. Зоран Вукшић је покушао да прибави један тривијалан доказ за себе, а то је да није у центру Белог Манастира разносио пошту, него да је разносио пошту у селима око Белог Манастира, за шта постоје старији поштари који држе центар града и не дозвољавају ниједном младом поштару да уђе у центар града да ради, него млади поштари морају да иду бициклом око Белог Манастира, да јуре

и ви видите да је значи човек био е сада шта је он хтео? Он је хтео да добије неку потврду где је то он разносио пошту, што би било значајно за евентуално доказивање супротних чињеница у односу на исказ како се зове, Ева Малек, је ли, јер Ева Малек беше? Сада ми је, Ана Барић, да, и ова госпођа од професора супруга од професора филозофије у средњој школи, како беше, Павао Земљак, тако је. И наравно, када Зоран Вукшић окрене телефон и када каже да је Зоран Вукшић, они тамо сада кажу, ратни злочинац, знате у Хрватској није исто као у Србији, у Хрватској не сме да се контактира са ратним злочинцима, одмах се затвара слушалица и немате никакав уплив тамо, јер се људи плаше тога. Он не може тамо да оде да прикупи доказе за себе, ови стари поштари неки су умрли, неки су се раселили по Србији, не може да их нађе и једноставно он човек не може по новом Закону да оствари ниједан бенефит који је уствари грађен за неке велике криминалце, који располажу великим новчаним средствима и могу да се онако битан начин боре против државе

Од почетка тог Закона, суд је престао да се бави доказима одбране, препушта све одбрани и ми више нисмо могли ту ништа. Молим да се то има у виду код разматрања чињеничног стања јер заиста није окривљени и бранилац, нема на њима проблема не знам, некакве незаинтересованости за предмет спора, Зоран Вукшић је животно заинтересован за ово чињенично стање и своју одбрану, али једноставно нема полуге која може да оствари било који добитак за себе у борби против Тужилаштва.

Тужилаштво је послало широм Војводине, широм Србије масу полицајаца који су месецима саслушавали неке полицајце, то је трајало, тамо колико видим, неколико месеци када погледам те записнике, дакле, оптужба има један механизам којим меље и један обичан окривљени не може томе да се адекватно супротстави. И шта ми можемо сада да радимо? Можемо само да се боримо са тужиочевим доказима, анализирајући и побијајући те доказе због иманентног проблема у самим тим доказима. Ја ћу то да покушам да разјасним надаље.

Ја сада овај, сада немам ништа написано, па ми је мало тешко, јер ја нисам очекивао овакву завршну реч тужиоца. Но, хајде да кренемо сада, већ је 11,49, већ је скоро 12, хајде да кренемо сада на ова чињенична стања појединачно по тачкама ове оптужнице.

Каже, окривљени Зоран Вукшић извршио и покушао извршити убиство. И онда 10.10., мало ово није хронолошки сређено, ово је догађај због публике, значи ово је догађај који пада након два месеца од почетка непријатељстава, а имате и догађаји који падају непосредно овај након, ја не знам зашто је тужилац тако организовао, али вероватно пошто сам

сигуран да је то Небојша Марковић радио, мора да ту постоји нека битна замка за одбрану. Дакле, ајде да почнемо од тог догађаја од 10.10., али морамо да знамо да је 10.10. Зоран Вукшић дошао са једног од лечења, да носи тај гипс, односно ту лонгету или већ шта је, како се то каже, апарат тај фиксатор, је ли. Он нам је овде објаснио да је, пошто има фиксирану руку, то му се мора веровати, ја не знам, ја сам тражио вештачење на околности његовог здравственог стања у том периоду, суд је одбио то вештачење, као сувишно, па налазим да верује оним чињеницама које је Вукшић изрекао. Он је носио горе једну „шишмиш“ јакну такозвану, значи са великим, овај, широким рукавима, да би могао фиксатором да уђе у јакну, и та рука му је била хендикепирана у том тренутку. Дакле, тог дана након претходног договора како наводи тужилац, са Зораном Маџарцем, против кога је поступак у прекиду и још једним НН припадником СУП Бели Манастир, да лише живота брачни пар Барић, хрватске националности, сходно договореној подели задужења, ови су из куће у Белом Манастиру извели Адама Барића и његову супругу Ану. Ја о томе могу да кажем само на основу исказа Ане Барић, Ана Барић је саслушавана 1999. године пред Жупанијским судом у Осијеку, па је саслушавана овде у истрази, 24.02.2010. године, па је онда овде саслушавана видеолинком 28.03.2011. године. Она у време догађаја, по мом прорачуну је имала 57 година, а онда је имала када је давала овај исказ 1999. године још осам година више, значи 66 година, и налазим да су жене у том добу у сасвим солидној физичкој и менталној снази, да могу да издрже терет сведочења. Ја имам поштовање према жртвама, Ана Барић је уосталом као и Вукшић, као и сви који се нађу у тој катаклизми друштва, рату, сви су ту жртве, постоји једна разлика, неке државе величају своје ратове, зато што сматрају да остварују добитак у рату, као Хрватска држава, која га зове домовинским ратом и повијесним догађајем, од изванредног значаја за Хрватску, је ли, ми смо изгубили тај рат и ми сматрамо да је то некаква срамота за нас, међутим, на том ратном подручју, сви су жртве, једноставно нису жртве само они који побегну са тог ратног подручја, а имате људе који имају где да побегну, а имате људе који немају где да побегну, е ови што немају где да побегну, било нападнути или нападачи, било не знам, победници или условно речено, губитници, сви су губитници, јер учествују у једном догађају, у једном догађању које је ван свих закона, које је ван људског разума, догађању које је, у коме прораде анимални, значи анимални нагони, знате ту више не постоји у човеку интуиција, постоји инстинкт, постаје животиња. То је страшно, страшно време, то је страшно догађање и нико не пристаје на учешће у рату олако, нико се не придружује, нико не узима пушку олако, то је један опасан живот, само најхрабрији могу да опстану у тој ситуацији, највештији. Ана Барић је једна од жртава, она заиста жена, ја верујем, она нигде није излазила из куће, у то време, та два месеца, одлазила је само каже са

сестром у планину, то баш нисам јасно схватио, каква ту постоји планина, али вероватно негде у Славонију, а мада не могу, није могла да пређе границу, не знам како је могла, и дакле, овај, она значи седи кући, дружи се са својом сестром, не излази нигде, а онда је изведу из куће и онда она доживи то што доживи. Кажем, ја имам велико поштовање за жртве, али ми смо овде на терену кривичног процеса. Оштећенима свака част, али сви људи који овде учествују, својим исказима су, пре свега, сведоци. Ми морамо раздвојити те две улоге, нема ту болећивости. Сведок је упозорен да оно што прича, мора да буде истина, сведоку не може да се до пола верује, да се од пола не верује, ако се то чини, онда се објасни зашто се то чини, али да кренемо са њеним описима ситуације.

Она је 10.10.1991. године када је у истрази давала исказ, објаснила да пре подне долазе двојица, један цивил и један војник, војника описује као ниског, здепастог и био је већ у претресу код њих кући, тражећи наоружање, он је у одори која је шарена, значи маскирна, како се касније на главном претресу допуњава њен исказ, има аутомат. И значи један, осим тог војника, ту је један цивил, има некакву одору која је радничко одело, он је црн, танак, висок, црнокос, има буљаве очи. Дакле, воде њу и мужа на некакву идентификацију. У том тренутку је једно дете у Хрватској, друго дете не знају, у Мађарској ваљда, и сада очекују да то буде нека идентификација њихове деце и крећу, седају у један цип, војнички цип за који она тврди да је маслинасто зелене боје. Долазе на неку њиву, излазе из ципа, ова двојица тај мали и тај мршави остају код ципа и она види један ауто ту, то је тамни ауто, каже „тамно плава или тамно сива боја и види мушкарца у свјетлом одјелу, једна рука повезана има бјелу траку око врата“ и препознаје поштара који им је носио пошту, то је Жути, она каже Жути. Овде је симптоматично да кад погледате све ове исказе сви, сад правим једну дигресију али заборавићу можда касније, морам сад да кажем. Сви сведоци који познају Зорана Вукшића њега зову Жути, ови који га не познају зову га Жућо и то углавном ови из Хрватске. Ова госпођа Гизела, ја мислим се зове, Гизела Земљак она му је наставница из основне школе, она га зове Риђи. Зоран Вукшић тврди да га нико никад није звао Риђи, но можда учитељица и дакле она познаје Жутог, препознаје Жутог, „он је у свјетлом цивилном одјелу, сам стоји, има мали црни пиштољ, има браду до пола груди и косу до рамена дугу“, каже „крупан је, висине 178“, значи средње висине. Он онда наређује да она и муж стану испред јарка, наводно пита овај који им је рекао да стану испред јарка „Стари, где ти је син“, он каже „Не знам“ и онда каже она један метак, други метак, супруг се руши и каже чула је да је пукао два пута у мужа и два пута у њу. Сад објашњава „Ја се сагињем према мужу и кроз врат ми прође нешто врело, кроз леђа ми прође, више ништа нисам знала, срушила сам се“, онесвешћује се и буди се, освешћује се дакле у том јарку.

На посебна питања каже „Жути је од ње можда на два-три метра и када пуца окренути су лицем у лице“, онда каже далеко можда три-четири метра, то у следећем питању, одговор на следеће питање. Поново тужилац пита у вези тога пошто је то спорно како је, механизам усмрћења, каже у тренутку када, не каже, шта каже, само да видим, да, да, „видим га кад пуца мали црни пиштољ је имао у руци“. Онда објашњава опет на питање у тренутку када пуца је окренута у десну страну и објашњава поново да један метак је погађа испод леве доње вилице, излази метак с друге стране, а онда други метак улази кроз раме и излази кроз леђа, то је сиже њеног исказа у истрази.

На претресу, е сад пазите, судија у истрази је имао могућност да суочи Вукшића и госпођу Барић, знате овде се суочење код нас у процесу пред српским судовима багателише, суочење је једна јако важна доказна радња, с тим што наши судови и наше судије никад се не подучавају, не постоји на факултету нигде у ниједној књизи опис технике суочења, тако да зато суочење нема ону вредност коју оно стварно може да има јер се то не изводи на прави начин. Но, у оном случају као што сам рекао Стригић-Хрњак, то је суочење изванредно, оно није ничим прекидано, они су имали један фин, фини нит повезивања хронолошких догађаја и из тог суочења се итекако много може сазнати о целој ствари. Дакле, није било суочења а могло је да буде у истрази. На претресу је дошло до ситуације саслушања на даљину преко видео линка и није било могућности за суочење и мислим да је ту суд пропустио у великој мери да на поуздан начин утврди чињенично стање. Дакле, на претресу кад допуњава ово из истраге кад су у питању ови прострели које је добила каже „Вруће један пут, само викнем јој, онда други прострел, каже, пролети ми кроз раме само викнем јој“. Иначе на питање одговара овако „Не знам у којој руци је мали црни пиштољ код нападача“, поново тужилац пита оно исто да ли са леђа, да ли са стране, она каже спреда је био, спреда је пуцао у мене. Понавља опет „метак просвирао кроз врат и кроз раме и искидао ми ткиво на леђима“

Је ли могу ја, не смета вам да скинем сако?

Па каже, „Пиштољ сам видела точно и сад видим мали црни пиштољ у руци, чула сам пуцањ“. Пита тужилац како је изгледао, каже „Свјетло одело, дугачка жута брата, дугачка жута коса“, опет каже брада до пола прса, онда она тврди да је Зоран Вукшић био познат по садистичком понашању, сад нико није питао одакле јој то сазнање кад се није виђала ни са ким, није излазила из куће, а она у једном сегменту опет каже „причало се“, ко је причао не знамо. Тврди даље на том записнику, „Није имао нож, остајем при изјави да смо убијени са пиштољем јер тако је било, никако

другачије“, категорична је потпуно, а онда каже „Само сам госпођи Славици рекла да сам убодена јер нисам знала да ли је боље да каже да ли је упуцана или убодена“. Госпођа Славица је једна госпођа којој се она првој тамо обратила за помоћ. Она ту калкулише са тим, у једном тренутку значи калкулише с тим да ли је убодена да ли је пуцано у њу, нико је није питао због чега она калкулише у том смислу. Ми не можемо да пронађемо разлог због чега би она представљала ако је убодена да је упуцана и обрнуто. То мора да се пита, то јесте дечије питање али на то питање мора да се да неки одговор да би могло да се изрезонује у склопу друге чињенице, а онда је питају шта је било са кафићем, каже „У кафић су ушли четници“, то је кафић који су држали њени, један од њених синова и тај кафић, ви сте видели у предмету да је то кафић „Српски мач“ и да је неко циљано ишао да убије те људе да би ушао у кафић и отворио себи кафић „Српски мач“ и она каже „У кафић су ушли четници“, а кад је пита тужилац, не тужилац, бранилац моја претходница госпођа Томовић, каже одговара овако „Претпостављам да му је“, она пита да ли је лева или десна његова рука била слободна и ова одговара „Претпостављам да му је десна рука била слободна“, не зна она сад на којој је руци имао он повез, али претпоставља ово с тим што не знамо шта значи „слободна“ овде, да ли са повезом, без повеза или са пиштољем или без пиштоља и потпуно немамо упориште да било шта закључимо из овог њеног одговора.

У Жупанијском суду у Осијеку 1999. године она наводи да је, то је најближе догађају, и каже да је пуцао тај једним хицем у њеног мужа и сад то се уклапа са оном фотографијом са лица места. Он има један прострел заправо, од потиљка према челу и дакле ови каснији искази у том смислу када она каже двапут пуцано у мужа, да је двапут пуцано у њу, то већ губи неки равнотежни смисао у смислу неког озбиљног сведочења. Увиђај је ту вршио Дане Бранковић и он каже исто на глави је била прострелна рана, улазна на потиљку, излазна изнад левог ока и то заиста јесте на фотографији тако. Сад видите ова Ана Барић она упорно, упорно, упорно у три саслушања тврди да је у њу пуцано из пиштоља. О овом догађају је било и у медијима, о томе су писали и телевизија и новине и то непосредно после овог догађаја. Госпођа Ана Барић је отишла у Мађарску, из Мађарске у Хрватску и одмах је тамо интервјуисана, биле су емисије на телевизији, били су чланци у новинама и једноставно она је увек остајала при том свом исказу да је пуцано у њу из пиштоља, то не може да се занемари. Сад видите, постоје саслушани наводни сведоци од којих нико није непосредни учесник догађаја који тврде да нешто знају о томе и онда на питање ко је убио, то су углавном ови из Хрватске, а и неки од полицајаца из Србије, из Барање, па кад их питају шта знате о убиству брачног пара Барић они кажу „па да то је учинио Зоран Вукшић. Зашто? Зато што је у свим тим медијима то повезивано са Зораном Вукшићем и

онда су почела јавна поговарања, препричавања тих емисија и створио се утисак да је Зоран Вукшић убио овог човека и покушао да закоље, како каже тужилац, а према ономе што она каже покушао да је убије из пиштоља пуцњима у врат ову жену Ану. Е сад пазите, постоји сведок Милан Просац, то је Хрват из Белог Манастира, он је остао ту за време те окупације, он је био запослен у СУП-у Бели Манастир, један од ретких Хрвата и он је чувао зграду СДК и сад он каже, каже овако, прво сад ћу да вам кажем шта он каже у хрватском предмету у једној изјави коју је тамо дао истражном судији, каже „Чуо је по причању жена из СДК да је Вукшић умешан у убиство Барића“; што није чудо да чује јер о томе бруји телевизија, о томе пишу новине, то жене на послу препричавају. Овде на главном претресу пита га тужилац уколико се сећа да каже нешто, каже рекосте „чули сте од колега запослених ваших“, ако сам добро разумео, тако каже тужилац, а ради се управо о овом проблему догађаја који ћемо овде условно да назовемо „Догађај Барић“ и онда он каже овако „2000. године сам дао тај исказ, да ми је пришла једна бака која је“, онда је прекинут од стране председника већа, који каже „само мало ближе микрофону“, а онда он наставља „Где је после отворена гостиона „Српски мач“, то је та кућа у којој живи брачни Барић и каже „та је бака једну другу баку неговала и видела је кад су одвели супружнике Барић, видела је милицијско возило, е сад ја се каже, не сећам да ли је комби или теренско возило, не знам које су регистарске таблице, она је видела да утоварају старе људе, обратио сам пажњу ко вози ауто тај после и видео сам да тај ауто вози Жути. Каже та жена је запамтила регистарски број возила, умрла је нажалост и тако даље. Видите, Жути није возио никакав цип. Жути није возио никакав аутомобил јер не може да мења брзине са фиксираним десном руком. Појављује се тамо неки податак да је Мађарац возио бели цип, али овај цип је овде како каже госпођа Барић сиво-маслинаст. Овај човек каже, то је милицијско возило. Нема милицијског возила сиво-маслинасте боје. Каже „не сећам се да ли је комби или теренско возило“, не зна уопште о чему прича и није на било који начин категоричан нити поуздан. Дакле сви се докази своде на некакве приче, на некакве догађаје из медија нека сазнања, па на пример Томислав Стојановић, то је један полицајац, каже, кад га полицајци тамо кући нешто или у полицијској станици, ја не знам више где интервјуишу на околности свих ових догађаја, он на основу члана 504ђ каже овако: „О Барићима сам чуо на телевизији 1997. или 1998., кад су се вратили госпођа Барић је давала изјаву“ значи могао је да чује оно што је рекла госпођа Барић.

Оливера Плетикапић, такође Хрватица, тамо каже „Гледала сам на телевизији на ХТВ-у Ану Барић“. Дакле, неспорно је да је дугогодишња медијска пракса хрватских медија утицала на то да се створи једна лажна слика догађаја и лажна слика да је тако нешто урадио Зоран Вукшић. Ја

сам овде мало пре инсистирао на томе да госпођа Барић каже да је тај који је пуцао у њу и мужа, крупан, висине 178, значи средње висине. Вукшић јесте крупан човек али је и висок човек. Вукшић је близу два метра висине, значи он не може да буде за ову госпођу Барић чији је муж 160 висок, значи она би по правилу требало да буде нешто нижа, човек средње висине. Вукшић не може да буде човек средње висине, Вукшић може да буде само висок човек.

Сад хоћу да вам покажем нешто, значи ова стална исељавања, та протеривања то је организовано у том тренутку, организована делатност на подручју Барање. Оставите себи овакву процену неко је решио да убије госпођу Барић и ставио овде завезо руку да изгледа као да је то урадио Зоран Вукшић, то. Зашто одбацили такву помисао код свих ових несагласности, али тврдим да госпођи Барић не може да се верује јер како може да се верује сведоку да је баш Зоран Вукшић преузео радње дела а да се не верује сведоку у погледу механизма радњи који се приписује починиоцу. Значи и видели смо овде медицинску документацију, саслушали смо вештака. То је таква контрадикторност да уопште не може да се поверује у било ком сегменту госпођи Барић. Значи она тврди да је критичном приликом пуцано у њу, да је добила два прострела кроз врат и кроз раме из малог црног пиштоља у руци егзекутора. Према медицинској документацији у питању је клање и категоричан је судски вештак да је у питању клање и не дозвољава могућност да су ране нанесе на други начин и то три убодне ране. Тужилац не верује сведокињи која је три пута категорично рекла да је пуцано у њу из малог црног пиштоља и поклања веру у погледу механизма наносења повреде судском вештаку и при том се тужилац служи једним невероватним лукавством. Значи тврди да је сведокиња у ствари била у несвести у том тренутку, шокирана убиством мужа и да она у ствари не зна како је повређена, не зна да је у ствари заклана. Како је то могуће тако нешто тврдити код категоричног исказа жене која се окреће према свом мужу да му помогне што је најнормалнија реакција и то ће свака жена да уради пре падања у несвест, а онда осећа рањавање по свом врату. Међутим, тужилац иако је њу бацио у несвест и баш зато што је бацио у несвест у опису дела верује сведокињи да је у њеног мужа пуцао баш Зоран Вукшић, а да је њу, не, то нећу сад, то ћу после. Значи у њеног мужа пуцао, а тврди и у њу баш Зоран Вукшић. То је немогуће зато што се тврди да је Вукшић био у белом цивилном светлом оделу. Зорана Вукшића нико никад није видео у белом светлом цивилном оделу, а поготово ово изгледа као да је он сад обуко и беле рукавице да иде да коље по Барањи. Значи то је један тотални апсурд, сви сведоци кажу да је био стално у војничким панталонама и да је имао углавном горе некакву јакну која је или сиво-маслинаста или, а никако бело одело. Вукшић нема никакав мали црни пиштољ. Сви сведоци сви тврде да он са собом носи

свој, како се то каже, револвер „Smit & Weson“ тако је ли, и ако користи неко оружје он користи управо своје оружје које стално носи о појасу у једној отвореној футроли и по томе је познат, тамо Здјеларевић чак зна да је он купио тај пиштољ на креди још кад је био поштар да би кад прати новац дели пензије да би имао то за личну одбрану ако га неко нападне јер тад су већ почеле те пљачке поштара у то време и такви догађаји.

Вукшић не вози никакав велики тамно сиви или тамно плави ауто и никада га нико није видео у таквом аутомобилу. Вукшић вози „Фићу“ на коме на крову „Фиће“ носи ражањ кажу, у ствари остала му је једна, како се то каже, онако облице дуже висине и он је то користио кад на крову горе, на гепеку кад вози нешто више габаритније да може да наслони и да веже тај свој терет, то они кажу да је ражањ, сад представља се Вукшић представљају као човека који ће да набада људе на колац и да пече на некој утрини вероватно, што је потпуно несхватљиво. Пазите, сведокиња категорично тврди да Вукшић није имао никакав нож том приликом, значи није имао убодно средство, па замислите ви ову ситуацију, ајде и то да замислимо да су она двојица тамо која су била, ако је она стварно пала у несвест како то тврди да је Вукшић то урадио, па можда је притрчао онај један од оне двојице, извадио нож и закло жену, мислим откуд те смеле тврдње кад ништа није доказано и све је контра материјалним доказима, једноставно ја молим суд да се усредсреди овде на чињенично стање и без обзира што је жена жртва, не мора да јој се верује ако је жртва, ако је лош сведок онда је лош сведок и суд мора ту консекветно да се понаша јер мом брањенику с обзиром на ово што се овде наводи да је прекло људе, пазите то је, не тврди се он да је овде у оптужници да је пеко људе, али то је један бекграунд који га оптерећује, једноставно ствара лош утисак, знате то су несхватљиве ствари и једноставно суд мора да се одреди према свим овим доказима апсолутно, да заузме јасан став у смислу материјалне истине. Значи тужилац, дакле, био свестан да не може сведоку мало да верује, мало да не верује, па да би избегао контрадикторно сведочење онда ту жену баца у несвест иако она тврди да је пала у несвест тек пошто је сагледала околности под којима је повређена, по мени овде нема доказа да је Зоран Вукшић убио Адама и покушао да убије Ану Барић и једноставно ово је само плод једне медијске хајке.

Е сад ћу нешто и о томе. Знате, Зоран Вукшић је приступио овој борбеној јединици, борбена јединица је имала велики успех у рећи ћу ослобађању, ослобађању него шта, Барање. Он је био истакнути појединац у тој јединици, он је храбар, он је ишао први, он је због тога након десет дана рањен у нападу на Биље, значи он не штеди човек себе. Он се бори, он је патриота, није он неки сецикеса који се ту придружио да нешто смува, украде, не, не, он се борио и овде дела показују да се он борио, знате, то

могу храбри људи. Храбри људи не врше ратне злочине, то није својствено њиховој природи. И такав човек смета оној хрватској заједници, таквог човека хрватска заједница жели да елиминише из своје територије и онда се полако преко тих хрватских медија, које ми сви радо гледамо, а они не гледају баш радо наше, ствара једна фама која не сме да оствари пресудан утисак на овај суд. Ако погледате ви сад те праксе тамошњих судова који своје злочинце кажњавају четири пута мањим казнама него судови у Србији онда можете да видите отприлике какав је однос тих држава и Босне и Хрватске у односу на своје борце, а ја тврдим овде да је Зоран Вукшић прави борац и да нема никакве везе са било каквим злочинама, а поготово вршити злочине ту око куће то је потпуно неприхватљиво за било ког нормалног човека, а тужилац тврди да је урачунљив, да зна шта ради и тако даље. Добро, то би било што се тога тиче. То је била ова прва тачка.

Сад ја не знам да ли да идемо на, ајде сад кад ово већ није хронолошки, ајде да пређем на ово друго убиство, одмах да пређемо на убиство повезано са породицом Чичак.

Дакле, кад је у питању овај догађај са породицом Чичак, ту имамо практично четири окривљена, и у овом ранијем догађају од мало пре смо имали два окривљена, од окупно три актера, с тим што је један само на оптуженичкој клупи и све се онда трпа њему на терет, овде имамо четири па се то мало распоређује. Ајде да пођемо од описа тога, значи седам дана након овог првог догађаја дешава се овај други догађај. И добро, у великом делу је то неспорно да су ови дошли по позиву у станицу полиције, ко је ишо тамо да их зове и шта је било, ту се мало разликује исказ Стригића, мало Вукшића, с друге стране разликује се мало исказ Хрњака и Стригића али то ће њихови браниоци ближе да дочарају и да покушају да вас убеди да је нешто од тога тачно, односно да оно друго супротно није тачно. Што се тиче Вукшића, Вукшић ту има једну позицију обичног посматрача. Вукшић не познаје ове Чичкове, он нема никакав мотив да изврши убиство тих људи. С друге стране ви кад погледате видите Зоран Мађарац има известна мотив, држао је ту кафић па је дошло до неких сукоба, па је нека свињска глава стављена на прозор, то нам је Стригић причао, да ли је тачно, није тачно, не знам, да ли је то производ мотива или стварни мотив. Онда с друге стране видите да Стригић ту живи ту с њима у том селу, он их најбоље познаје, са овим једним ишао у школу. Дакле, мотив, нећу да се играм с тим, али ту може да се тражи неки мотив, не знам да ли постоји. Кад је у питању Хрњак, видите да у предмету произилази опет и на основу казивања више сведока да је Хрњак некакав ордонанс Здјеларевића или је возач или не знам шта, углавном тамо први оно помагач некакав и кад имате у виду оно што сам рекао, а што се назире и из оног суочења између Стригића и Хрњака а то је да је у дубљој, на много дубљој разини овде,

дубљи ниво приче је у ствари ово исељавање. То сте код ових масе ових политичко полицијских достојанственика из исказа могли да видите, они експлицитно о томе кажу „Па морамо да иселимо да би доселили“, те размене су сталне, а негде то нису само размене, негде су то убиства. Овде се појављује један плус мотив. Мотив је у догађајима у вези оног Илије Ђурковића, хтео сам да кажем Ђурековића, није, то је други човек. Значи ми знамо да је и он члан ДБ-а, то се види ту, тако се о њему говори и да је убијен од стране, опет није јасно кога, а онда видимо да је он са Здјеларевићем добар и да цела та организација живота је у ствари полицијска некаква организација живота у којој имају у одређеном тренутку ови људи неке и осветничке интересе. Породица Ђурковић, са разних страна чујемо да је могуће да је ту неки осветнички интерес. Њихов ту први комшија је, не први али ту међу комшија је Стригић, а пријатељство са Здјеларевићем и тим посредством улажење Хрњака у причу је извесно, а при том морамо да имамо у виду и то да је од Мађарца брат један од шефова у полицији. Дакле они сви и могу да имају некакве макар и удаљене мотиве, а видите код Здјеларевића да је он пратио на неки начин излазак те марице из круга и утовар, видите он то не каже експлицитно баш али каже у ствари, има неке ограде али прича о томе да је знао за то, онда видите да он Јадранки Чичак каже „Па нису они ту, ево да претражимо целу полицијску станицу“ иако практично зна да су одведени и да их је полиција одвела, значи ту постоји један потпуно јасно мотивисан догађај осим за Вукшића. Код Вукшића немате мотив. Код Вукшића немате ни један мотив он их не познаје, он уопште није из те приче, при том и не припада полицији у том тренутку према свему. Крећу комбијем, то се утовари како тако, добро, то није битно и сад крећу комбијем и иду према неком тамо месту, заборавио сам како се зове, а онда Стригић каже возе преко 100 на сат и онда Вукшић окрене волан од комбија и они скрену на тај споредни пут и онда оду негде, Вукшић то потпуно другачије представља и потпуно је нестварно да неко вози комби 100 или нешто на сат па да се тако нешто дешава. Онда одлазе два километра у дубину неким тамо путем и долазе до тог места које се зове, није Судараш, него не могу да се сетим сад како се зове, и онда почиње та цела прича и сад сви различито представљају како је дошло до тог убиства. Наравно, ја морам овде да кажем да је Вукшић када се сусрео први пут са захтевом за спровођење истраге, он је био згранут шта се њему све ставља на терет и он једноставно пред толиким догађајима није хтео уопште да расправља нити било шта да изјављује, то је нормална једна реакција у којој то нема везе с никаквим калкулаством он је једноставно ухапшен, затечен у свему томе, ту је стављено још више убиства него што има сада, ту је стављено још више радњи премлаћивања, ту је стављено свашта и он се једноставно констагнирао у том тренутку и он је био у шоку целу истрагу и иха хај док се није мало увео у поступак да види како то изгледа, није могао да

прихвати све те ствари које стоје пред њим. Добро се он и изборио, он се борио и добро се изборио, видите колико је тужилац од колико је ствари одустао, свака част мојој колегиници млађаној дражесној госпођици Томовић, она је стварно то изнела онако добро и њему се практично оптужница скоро преполовила, видите колико је ту неутемељених ствари било, а остало је и даље проблематичних и неутемељених ствари и даље за овај поступак. Значи не може његова та одбрана ћутањем, која је легитимна и легална, да се на било који начин цени некаквим калкулацијама. Не. То је један нервни шок за њега био једноставно.

Е сад да видимо овако. По оптужници Мато је добио увод у врат и пројектил у главу, као први који је убијен. Други је убијен Иван са два пројектила, Винко са више пројектила и Анто један пројектил у главу и више пројектила из аутоматске пушке, то је било по оној првој оптужници. Е сад да видимо шта су имали они ту од повреда. Добро, нећемо да давимо с тим, вештак је то образложио. Међутим, доктор Дуњић кад је у питању Мато каже да је тамо фиксирао прострел лобање и да нема никаквих трагова повређивања сечивом, а у исто време каже „Нема на костима оштећења која указују на сечу“. Дакле, како сам ја њега схватио могуће је да нема, зато су мека ткива у питању, али је врло извесно да и код, ако је клање, ако је пререзивање врата да ипак дође на костима оштећења која подсећају на сечу и тога није уопште било нигде. Сама тврдња да је Вукшић клао у ситуацији кад му је једна рука потпуно блокирана и када, добро могао је вероватно овако да ради руком, ја не знам да ли је могао да помера руку али она је била фиксирана тако да је могла само да врши отклон од тела, значи у таквој ситуацији да коље то је потпуно несхватљиво јер би морао да ради то левом руком, а он је изразити дешњак, ја сам предложио ту некакво вештачење, суд је то одбио, мени је жао јер је могло доста тога да се утврди али нема никаквих материјалних трагова да се то десило тако. Пазите, тај, како се зове то, не знам сад како се зове тај топоним јел, замислите ви једно вече негде око, то је око осам-девет сати увече или седам, ја не знам тачно колико, нисам успео то да дефинишем, у сваком случају ноћ пада, нигде никог километрима наоколо нема. Стригић не чује пуцањ, па тај, па мислим да пустите радио да га одвртете не знам какав радио, да ставите слушалице на уши и да слушате радио ви ћете у тој ситуацији на том месту морати да чујете пуцањ, ако је пуцња било он се чуо. Пошто је пуцња било, он се и заиста чуо, а Стригић кад тврди да није чуо, он само из неког свог разлога догађај тако представља.

Што се тиче овог Ивана, он има два пројектила и вештак тврди две ране од два пројектила и сад то је лобања и десна надлактица. Кад погледате Винко ту има више пројектила, е сад тамо се појављују калибри,

они су наведени тамо у оном хрватском записнику као 7,65 и 7,62. Ми сад не знамо да ли је то грешка, да ли није грешка, те чауре нису сачуване и вештак тврди да има ту више повреда али тврди да су најмање три пројектила ушла у тело јер толико има на скелетном значи на скелету рана, значи можда је било и више, можда је и неко у том испалењу неки метак и промашио, можда је неки метак прошао кроз меко ткиво, то ми не можемо јасно да знамо.

Што се тиче Анте, ту постоји један пројектил у главу и више пројектила из аутоматске пушке, најмање три. И сад кад ви погледате тај распоред повреда, ви видите да су то повреде које код ове тројице, као што Вукшић и тврди, биле последице стрељања њих тројице, и ја не знам зашто тужилац врши компилацију исказа окривљених тако да им натовари све више, а не одлучује се за и једног од њих тројице по истинитости и по сличности са материјалним доказима на терену. Управо суд то мора да уради. Суд мора да пође од материјалних трагова и да уклопи те приче у материјалне трагове, оне су различите, не може делимично да се верује, делимично да се не верује, компилација не долази у обзир, једноставно тужилац се, оно што сам рекао, служио лукавством да им натовари све што може, не водећи рачуна о елементарној сличности исказа са чињеничним стањем које би потврдило неки од тих исказа. И ви видите, јесте видели у том суочењу једну борбу између Хрњака и Стригића, па они се боре, они тврде да је управо било на један или други начин, не можете онда компилirati да буде најтеже за њих да им закачите што више и да их све отерате на робију што даље, па суд је ту да утврди истину, значи да утврди ко је шта заиста радио, пре свега има подлогу материјалним чињеницама, а онда прилагођава исказе окривљених као најнепоузданији доказ управо тим материјалним траговима на лицу места.

Значи Вукшић је рекао изводе једног, чује пуцањ, изводе троје, више кратких рафала. Зна се ко је носио пушку, зна се ко није имао пушку, то није спорно и управо ви видите вештак каже и вештак хрватски и вештак наш каже „брзи метак“. Брзи метак то није метак из колта, то је метак из аутоматске пушке као што је рекао Дуњић, ако суд није сигуран у то ако не верује судском вештаку Дуњићу, онда треба да преотвори главни претрес и да саслуша балистичара. Кад је у питању Хрњак он објашњава први човек убод у врат, други човек пуцањ из колта у потиљак, трећи човек у главу, четврти пуцао Вукшић а онда пуцао из аутоматске пушке Стригић. Ово се уопште не уклапа у чињенично стање на терену. Стригић каже кад је изашао Мато није ништа видео, није ништа чуо, кад је Иво чуо је да се пуца, кад је Винко био, био је један пуцањ и Анто не зна он баш шта је било са Антом, и ово исто нема везе са материјалним доказима. Не, овде је обдуцент и доктор специјалиста судске медицине урадио све што је могао.

Тужилац му верује и код оне ситуације за Ану Барић, мада је он рекао на записнику код Ане, кад је у питању Ана Барић, сад ћемо да се вратимо на то, извините за ову дигресију али мислим да ће бити јако корисно. Вештак је рекао „ја бих према ожиљку кад бих прегледао ту Ану Барић, ја бих према ожиљку видео да ли је то убодина или је то прострелна рана“. Ја не знам зашто суд није наставио вештачење у том смислу. Не би било тешко доктору Дуњићу да оде час посла до Белог Манастира, прегледа жену, погледа то за 5 минута, врати се са готовом чињеницом да не нагађамо и даље да ли је прострел да ли је убод. Мислим да суд заиста, ево сад ми пада на памет да би суд стварно требао да преотвори главни претрес, да реши те чињенице које су стварно кључне. Доктор Дуњић иако није балистичар али са аспекта своје специјалности нам је рекао „то оружје којим су Чичкови убијени је неко оружје које у кратком временском периоду испаљује више пројектила, каже аутоматска пушка или пиштољ“. Ја мислим да је после тога јасно да Вукшић нема везе са тим. Сад пазите, има још једна суспектна околност овде. Као и свака ратна прича, ово је мушка прича. Вукшић је оно што зову „Алфа мужјак“. Код њега немате ниједну особину која није изразито мушка, такво је и његово држање. Кад га описују како се понаша кажу бахат. Исто тако, описују оног Илију Ђурковића, дакле, кажу има официрско држање. Има један став, једно упориште у свом хабитусу које он носи како треба, зато и одлази у ту јединицу и зато стиче такав углед. Једноставно, ви видите кад описују, ја се извињавам господину Стригићу, али кад га описује Јарић, каже „није Стригић за то, Стригић је млад и“ и отприлике сад парафразирам није то тако рекао, али каже „она смо њему дали да он вози комби, није он за борбу“ елем, значи ту су, разликују се људи знате? Потпуно се разликују, то су интересантно је упоређивати те исказе. Треба времена. Али заиста може да се све упореди и да се тачно открију и карактери тих људи. Знате шта? Ја се кладим да би нама и овде једно вештачење од стране психолога без обзира на ову удаљеност догађаја од 20 година много помогло. Па пазите како се Стригић понаша после овог догађаја. Стригић одлази свима редом препричава ту потпуно мушку причу. Знате, то је нешто што се не говори. Једноставно, нико тим догађајем не може да се поноси. Вукшић се не поноси што је био присутан том догађају. Он о томе ником не прича. С друге стране, имате људе који то причају. Е сад који су мотиви? Не поноси се ни Стригић, он плаче док то прича. Он има један став да би морао да учини нешто да избегне, он жели да остане у Хрватској да избегне ту неку кривичну одговорност тамо и онда препричава углавном својим земљацима Босанцима тај догађај увек на исти начин. На тај начин он увежбава своју одбрану али губи на аутентичности једноставно. И сад ви имате овде преко 10 сведока који тачно знају да препричају све ово што нам је рекао Стригић на главном претресу. Па он их је позвао као своје сведоке, то што они могу да кажу само оно што им је он причао. Има ту и

неког покајничког става, мислим не кажем. Али апсолутно ствара сумњу да је мотивација избегавања кривичне одговорности на терет управо Зорана Вукшића и овог Мацарца који није ту. Зато Стригић полемише са Хрњаком, јер Хрњаков исказ га ломи у детаљима те приче. Молим вас да посебно обратите пажњу на тај записник о суочењу који је спектакуларан доказ у спису. Дакле, за Вукшића нема мотивације, докази са лица места се највише поклапају са његовом верзијом догађаја, он је дискретан у погледу тог догађаја, он се понаша потпуно војнички у смислу солидарности између актера догађаја. Он има свој карактер, он има, његово понашање има смисао и у том смислу је уверљиво и једноставно мора да му се верује јер не постоји ништа у његовом исказу што би указивало на било какав покушај да се догађај представи у мелодраматичном светлу како је то учинио Стригић, као она епизода са личном картом испод ораха тамо у вођњаку или епизода са трчањем по репи и враћањем назад или неке ствари које су потпуно неуверљиве са аспекта места и времена где се догађај одиграва и околности самог догађаја. Добро, то је то. Ја се плашим да ћу нешто да изоставим знате? Само да видим шта сам овде написао. Ја сам нешто записивао ноћас. Ево, ја ћу на још неке чињенице да укажем. На пример, Никола Малинић сведок каже Стригић причао њему, Чеди Малишићу и Пери Милиновићу како су настрадали Чичкови. Ето, значи то су већ оно журке и оно што сам на почетку рекао свака ратна прича споменик је једном злу. Значи, он шири те споменике зла, посејава по својој околини. Имате овај Петаки Ласло, он каже да је Жути имао браду до пупка. Потпуно немогуће и нико никад није видео Жутог са брадом до пупка и у ком том временском периоду треба брада до пупка да порасте? Јер пазите, Зоран Вукшић је до половине августа месеца поштар. У оно време поштари нису смели и носили су своју униформу, нису смели да носе ни бркове, ни браду. Бркове су смели оне неке потпуно штуцоване, али браду нису смели уопште да носе. Значи, њему брада до пупка да израсте за 2 месеца, месец и по дана, два, то је потпуно немогуће. Дражен он се вероватно презива Марин или не знам више како и Радомир Видаковић, ја према ономе што у њиховим сведочењима стоји тврдим да су то лажни Стригићеви сведоци. Ви ћете то имати прилике да цените, видећете неке паушалне оцене, некакве нелогичности. Драган Марјановић нам је овде причао шта су му причали пред хапшење Хрњак и Стригић. Пазите, он њих они буквално заједно препричавају овај догађај овом сведоку дан пред хапшење као нека врста договора за одбрану. Ја то бар тако видим. Мирко Стригић препричава оно што му је причао брат, пазите ту имате потпуно непоузданог сведока јел да. Мислим, нећу да тврдим то али сам склон да помислим да је брат у једној оваквој ствари непоуздан сведок. Имате ситуацију са овим човеком који се зове Кељдменац Јосип, то је хрватски полицајац коме се поверава Стригић, имате Перу Лукановића он прича оно што је чуо од Стригића. Дакле, немате ниједан аутентични

приказ неког независног сведока, сви сведоци који су причали о томе су управо они које кроз 20 година Стригић упознавао са својом визијом тог догађаја. Ја мислим да сте схватили интенцију одбране Зорана Вукшића и заиста је ја сам изнео овде низ значи проблема за одлучивање и опет молим да суд управо обрати пажњу на материјалне доказе и да онда на основу тих материјалних доказа тражи верзију истине. Е сад ја не знам колико је сати, 12,55 добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што наставите, само да питамо господине Перковићу Ви у један сат, Ви сте тражили, сада је.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сачекаћу да колега заврши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да видимо или да Вас неко замени или да колега заврши па да видимо. Може да Вас замени.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сачекаћу.

Адв.ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Судија, јел могуће да ја завршим Козарац па да ја прекинем ово за сутра, пошто мени овако, ја никад нисам држао завршну реч, мени је први пут у животу да држим завршну реч и ово страшно дуго траје. Ја сам се буквално заморио па ако Вам није то проблем, ево Перковићу или да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, да завршимо ово за Козарац.

Адв.ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Нико неће имати да каже колико ја, тако да ће све ово остало да буде краће. Мене је стварно повукао сад Веса Мрдак у потребу да стварно идем у ситна цревца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ако смо сагласни, пустићемо да заврши па ћемо наставити онда сутра. Изволите. Ионако ћемо морати сутра па сад наставили Ви или не.

Адв.ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Што се тиче Козарца, Козарац је мало прелепо село између значи Белог Манастира и Осијека. И то је село углавном хрватско, живи Никола Алајица тамо и живе ови остали Хрвати, не знам да ли живи још неки Србин тамо не могу да се сетим како то стоји у предмету. Ви сте чули, читали или чули у току овог предмета каква су то била трвења и какви су то цело лето, какви су то проблеми били на релацији српска села – хрватска села, барикаде, пресретања, не могу сад све што можете да замислите се дешавало на том подручју. Све због ХДЗ-а са једне стране и СДС-а са друге стране. Наравно, Хрвати су се борили за неовисност, наши су се борили да то некако опстану тамо и сад шта се десило десило се, углавном, цело лето су били митинзи, долазио је Шешељ, долазио је Парошки, долазио је овај др. Рашковић. Пошто је „Жућа“ био тамо познат као човек који обезбеђује те манифестације, концерте, дискотеке увече и тако даље, онда су га наравно као Србина позвали на ове српске скупове. И постоје фотографије, постоје у новинама и на телевизији то се мало мало пушта, где се види „Жућа“ поред Шешеља на трибини, ја не знам да ли смо ми дали ту фотографију јер ја верујем да постоји, нема у предмету? Добро, не знам. Можемо да је прикажемо увек.

И значи стоји поред Шешелја тамо, па онда имате фотографија са митинга Парошког, па имате опет значи. Пазите, сви су видели, Жућа је ту радио не зато што му је политика у том тренутку била важна, него зато што је тако долазио до новца да појача мало буџет, да иде на море или тако нешто. И једноставно он је тамо тада кроз те медије обележен као некакав великосрбин који у свим српским скуповима има одлучујућу улогу зато што је у обезбеђењу па стоји у близини ових лица која обезбеђује. Ви сте, ја не знам да ли сте гледали завршну реч са суђења Шешелја када је она једна госпођа црнкиња, тамнопута, не знам како се зове заборавио сам, повезивала Шешелја са браћом Вукшић у једном тренутку. То би требао да буде Недељко, Душан и Зоран по мени. Ја нисам чуо за другу браћу Вукшић. Али у неком потпуно неодређеном контексту. На основу тих фотографија са тих скупова. Као они су радикали, то што нема везе са животом уопште. Е сад сам ја опет направио дигресију, ја се извињавам ово сам требао малопре можда да објасним у оном уводном делу или тако нешто. И ту је исто, то је разлог једног тог анимозитета код ове хрватске популације према Вукшићу директно који је обележен као великосрбин тамо. Е сад, што се тиче Козарца, значи врши се напад на Козарац. То је датум 28. колотов '91.године, значи крај лета. Ви сте овде приказивали онај филм који се односио на догађај од 7-8 дана раније када је освојен СУП, кад су у ствари Хрвати отишли и напустили СУП Бели Манастир и српска, ти полицајци који су изгубили претходно посао у хрватској полицији, који су дошли и запосели тај СУП и покушали да организују власт на том подручју. Дакле, он је на тим снимцима био у маскирној униформи у летњем издању маскирне униформе са белим патикама на ногама, имао је малу неку брадицу и види се да је један човек у пуној снази. Он је тамо на том снимку телевизије ја мислим Нови Сад, у ствари рекламиран као како изгледа у ствари наш што би реко овај Здјеларевић „Рамбо“ знате. Чак ето, и преко српских медија могло је становништво тамо да види овај Зорана Вукшића. И сад Зоран Вукшић учествује тамо то није спорно, иде и бори се и отприлике оптужница ту је оптужница врло једноставна у опису он каже дана 28.8.'91.године, као припадник полицијских снага СУП Бели Манастир извршен је напад са снагама ТО Бели Манастир при чему је све то надзирала војска, то се види из ових исказа сведока. И онда су извршили напад на цивилно становништво насеља Козарац. Напад се не врши на цивилно становништво. Ви имате безброј сведока који вам говоре да су ту биле Зенге, да је то било упориште Зенги, па чак и Хрвати сведоци кажу јесте били су, али су отишли пре овог напада. Овај напад је озбиљно организован. Ту ови кажу 2,5 аутобуса, ови кажу 400 људи. Јесте била маса људи. И креће се у један напад, у једно чишћење села. Никад не знате да ли негде као у вуковарској некој земуници, негде имате неку групу Зенги, мислим то мора да се прочешља, то је једноставно ствар војне доктрине, војне тактике разумете, ту не може нико ништа да замери. Е сад, то се

завршава, чак је један човек и погинуо, ова једна жена је рањена и овај Јосип Вид је цивилно лице које је Вукшић затекао у дворишту његове куће и онда је дошло до тешког телесног повређивања, пуцао Вукшић из пиштоља са малог одстојања и пробио му обе потколенице и леву и десну једним пуцњем. Е сад, овај сведок каже „ја сам био у дворишту“ не каже му „ајде изађи“ он неће да изађе из куће, онда му неко запрети један тачно одређен човек који није Зоран Вукшић му запрети да ће да баца бомбу. Он излази из куће и он затиче ту једну особу у униформи ЈНА коју није познавао, то је тај. Људи траже оружје, каже ја нисам имао оружје, ја сам био у дворишту и с десне стране улице дошао је Зоран Вукшић ког сам од раније познао и имао је надимак „Жућо“. Е то, ово хоћу поново да подвучем, кад кажу „Жућо“ то нису људи који познају „Жутог“ јер Жутог нико не зове Жућо осим ових који га познају из хрватских медија. То је тако јасно из предмета да је просто неодољиво. Каже „пустио је браду, на глави је имао шајкачу са кокардом, био је обучен у маслинасту униформу, дошао је у моје двориште, на удаљености од 1-2 метра од мене испалио је хитац из пиштоља мени у ноге и прострелио ми обе ноге. Ја сам пао, онда ми је држао пиштољ уперен у главу. Ја сам га питао шта сам ти ја скривио? А он се окренуо, изашао из дворишта и отишао у правцу Чеминца. С њим је био човек висине 170 цм, буцмаст, у униформи ЈНА, пушка „М48“. Каже, не знам да ли је имао још неко наоружање. Е то је, каже на упит истражног суца, Зоран Вукшић је имао пиштољ и то „тетејац“, Зоран Вукшић је имао свој пиштољ односно револвер који је стално носио са собом. Мислим, ја не могу да искључим претпоставку да је код себе евентуално имао „тетејац“ то увек сви можемо да замислимо али зашто би имао „тетејац“ када носи свој колт? Као што тамо није јасно зашто има мали црни пиштољ када носи свој колт и свуда носи свој колт и сви знају да свуда носи свој колт. Е сад пазите, то је било тамо у Хрватској а у првом исказу који даје у Хрватској каже по мојој процени било их је око 40 ту около јел, и у том тренутку из дворишта су дотрчала двојица наоружаних људи, у четничким одорама. Знате, опет једна предрасуда четничка одора је у ствари одора неке одоре налик на војничке одоре. Каже један је имао 35-40 година, нижег раста, мало пунији, он је викао тражећи од мене оружје. Ја нисам имао оружје при том ме он ударио пушком. Сад га овде и удара пушком тај, тамо малопре на записнику није. Други је био Зоран Вукшић звани „Жућо“, опет „Жућо“ кога сам ја познавао од раније. У једном тренутку извадио је пиштољ и пуцао ми у ноге из непосредне близине. Каже приликом тог њиховог „чишћења“ да, није то, то није важно. Е сад, да видимо шта он каже нама на главном претресу. Каже дошао тамо у двориште, неко виче излазите напоље, излазите напоље. Међутим, ја нисам хтео изићи, шутио сам онда је викао да ће бацити бомбу, један је у дворишту иза крушке био па је кренуо према мени, мало нижи, дебљи, пар пута ме ударио кундаком, сад га ударио пар пута

кундаком и тражили су оружје од мене, ја нисам имао ништа. На то сам видео да улази кроз капију Зоран Вукшић, кренуо је према мени и њему кад је дошао на два-три метра, из цепа је извадио пиштољ и викнуо „где ти је оружје“? Рекао сам „немам оружје“ он је опалио и погодио ме у ноге. Ја сам пао, шта сам ти ја скривио човече божији? Пиштољ ми је био уперен у главу, у једном тренутку он је само спремио пиштољ, окренуо се и оба двојица су изашла из дворишта, ја сам остао у дворишту. Ето то је до самог рањавања. Добро, после он иде, јел да, лечи се одлази до Осијека и тако даље и тако даље. Е онда прича, никог више ту није било надаље, сви су отишли из села. Пита заменик тужиоца господин Мркоњић, можете ли да се сетите, ближе да нам опишете пиштољ, како Ви кажете какав је то био пиштољ из кога је пуцао Зоран Вукшић? Каже „у ствари, то је револвер или 7,65 или 7,62 тетејац, сада Вам точно не бих могао рећи“. Пазите, сад овде још једно битно чвориште. Пошто у предмету Чичак се није јасно на обдукционом записнику да ли је 7,62 или 7,65 а пошто је овај човек учесник оног поступка као сведок, учесник оног поступка који се води у Осијеку где је имао прилике да прати то суђење и да види какви се калибри појављују у овом догађају за породицу Чичак, сад уподобљава те калибре овој ситуацији која се дешава код њега у дворишту да би директно оптужио Зорана Вукшића. Мислим, ја знам да сте ви нормални људи, да вама није блиско да тако размишљате на прву лопту, али ви морате ово повезивати у један потпуно једну мрежу чињеница где вам неће кроз мрежу проћи ниједна спорна околност сагледана сасвим. Е сад, каже то је био револвер 7,65 или 7,62 па онда они да ли бубњар, дал није револвер. Јесте пиштољ, није пиштољ и онда закључе на крају, договоре се да је то пиштољ. Е онда иде једна од најзначајнијих ствари. Ја се иначе, каже Јосип Вида, ја се иначе бавим пољопривредом, код мене је долазио ветеринар Раде, не знам Радаковић, долазио је пар пута лечити с њим, седео за столом и пио скупа са мном и са Радетом Радаковићем. Раде Радаковић, значи ветеринар тамо локални или ветеринарски техничар, ја не знам сад нисам разговарао са Зораном, дајте да видимо тог Радета Радаковића. Ми смо га тражили, ми не можемо да га нађемо, суд може да га нађе у Хрватској уз помоћ хрватских власти. Ми не можемо да га нађемо, ми не знамо да ли је он у Србији можда. Не знамо уопште где је. Нама он треба као сведок. Ми смо покушали да га нађемо као сведока, ми нисмо успели да нађемо сведока да потврди да ли је некад Зоран Вукшић с њим ишао у село Козарац код Јосипа Вида да поправљају, овај да лече стоку и да седе и да једу и пију за истим столом. Ето, то би био један доказ који би ово осветлио и стварно дао упориште овој целој причи која није поуздана са аспекта оружја и која је пошто ми знамо да Зоран није учествовао у томе, која је очигледно намештена и једноставно ради се о продукцији инсинуација и оптужења које долазе са хрватске стране према свим српским борцима и свим угледницима који имају тамо неки ауторитет па и

за те Хрвате као јасно изразити борци. Е сад пазите, окреће се камера и он сад опет је преко видео-линка, значи опет нема суочења, нема могућности извођења доказа на консеквентан начин и долази до тога да онда на тој камери да, тај што седи то је Зоран Вукшић, мислим није уопште тешко проценити ко је међу окривљенима овде уколико имате појма о догађајима у Барањи, ко је ту Зоран Вукшић и то не може да буде никакав доказ. Ви ћете, постоји и овај господин Шипош сведок. Е сад, он осветљава, он је становник Козарца и сад осветљава личност Јосипа Вида на један посебан начин и имате с друге стране, Николу Алајицу који ту живи и који исто тако осветљава на неки свој начин личност овог Јосипа Вида и ми сматрамо да Јосип Вида није никакав поуздан сведок. И то је то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутра ћете наставити завршну реч. Хвала.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Прекида се данашњи главни претрес.

Наставак се заказује за:

30. мај 2012.године, у 09 часова и 30 минута у судници 4

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА